

MERDİVEN

Tunceli Anadolu Öğretmen Lisesi Yayın Organıdır.

Sayı:02 Yıl: 2011

Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi

Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir.

Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek, dahilî ve haricî bedhahların olacaktır. Bir gün, İstiklâl ve Cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok nâmüsait bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve Cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakr ü zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir. Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi, vazifen; Türk İstiklâl ve Cumhuriyetini kurtarmaktır! Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!

MUSTAFA KEMAL ATATÜRK

İstiklal Marşı

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak.
Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilal!
Kahraman ırkıma bir gül!
Ne bu şiddet, bu celal?
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helal...
Hakkıdır, hakk'a tapan, milletimin istiklal!
Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım.
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.
Garbın afakını sarmışsa çelik zırhlı duvar,
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma!
Nasıl böyle bir imanı boğar,
'Medeniyet!' dediğin tek dişi kalmış canavar?
Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma, sakın.
Siper et gövdeni, dursun bu hayasızca akın.
Doğacaktır sana va'dettiği günler hakk'ın...
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın.
Bastığın yerleri 'toprak!' diyerek geçme, tanı.
Düşün altında binlerce kefensiz yatanı.

Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır, atanı:
Verme, dünyaları alsan da, bu cennet vatanı.
Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?
Şuheda fişkıracak toprağı sıksan, şuheda!
Canı, cananı, bütün varımı alsın da hüda,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda.
Ruhumun senden, ilahi, şudur ancak emeli:
Değmesin mabedimin göğsüne namahrem eli.
Bu ezanlar-ki şahadetleri dinin temeli,
Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli.
O zaman vecd ile bin secde eder -varsa-
taşım,
Her cerihamdan, ilahi, boşanıp kanlı
yaşım,
Fişkırır ruh-i mücerred gibi yerden na'şım;
O zaman yükselerek arsa değer belki başım.
Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilal!
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helal.
Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlal:
Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet;
Hakkıdır, hakk'a tapan, milletimin istiklal!

Mehmet Akif Ersoy

İçindekiler

1	Bendeki Sen	Aysun Doğru/ Nurhak Ateş
2	Gökyüzü,Ona sor...	Lizge Çetin
3	Dost Çay Ocağında Hayatlar	Berfin Altınışik
8	Belli mi Olur	Fırat Doğu Akın
9	Senden Öteye	Lizge Çetin
10	Yapayalnız,Hüznüm	Yıldız Göçmen
10	Umutla	Çağla Yolaşan
14	Ama	Yaşam Yıldız
15	Aydınlığa Çıkan Yolum	Dilan Pehlivan
16	Düşlerimde Yolculuk	Caner Baydar
17	Herkesin Bir Dostu Olmalı	Berfin Altınışik
17	İşte Gelecek	Aliye Çelik
18	Kardeşim	Canan Demir
19	Misilleme	Yusufcan Dönmez
20	Misilleme 2	Uğurcan Bel/Yusufcan Dönmez
20	Unuttuğumuz	Gamze Kola
21	Gidişinle Tükendi Mektuplar	İlgi Çelik
22	Dalmak İstiyorum Maceralara	Ülkü Özyurt
22	Hayat Kırıklığı	Aliye Çelik
23	Bir Tutam Mutluluk	Gözde Yanardağ
24	Bitmek Bilmeyen Nefes	Gülseren Durgun
25	Hüzzam	Melike Börübaş Yüney
26	Şah ve Sultan	Nursel Aşkın
27	Çalışan Anne Olmanın Keyfi	Gülsüm Aktaş Erçek
28	Masumiyet Müzesi	Sibel Taş
29	Tunceli Sarımsağı	Ümit Yüney
31	Altın Oran ve Fibbonacci Sayılar	Emine Gündüzalp
33	Yabancı Dil Öğretimi	Bahri Baykara
34	Messi Hayranı Tırtı	H. Ali Tunçer
35	Vermiyen Vermiyen Niye Kızıysen	H.Ali Tunçer

TUNCELİ ANADOLU ÖĞRETMEN LİSESİ

Derginin Adı

Merdiven /Kültür-Sanat-Edebiyat Dergisi

Derginin Sahibi:

Tunceli Anadolu Öğretmen Lisesi Adına
Okul Müdürü İrfan DOĞAN

Derginin Sorumlu Yazı İşleri Müdürü ve Genel Yayın Yönetmeni:

T.D.E. Öğretmenleri
Sibel TAŞ, Melike BÖRÜBAŞ YÜNEY

Derginin İnceleme Seçme Kurulu:

Berfin ALTINIŞIK/11TM
Lizge ÇETİN 11/YD

Derginin İnceleme-Kontrol Kurulu:

Murat PAYÇU-Müdür Yardımcısı
Melike BÖRÜBAŞ YÜNEY-TDE Öğret.
Sibel TAŞ-TDE Öğret.

Derginin Reklam Kurulu:

Süleyman ALMAK-Müdür Başyardımcısı
Nihal HOŞ-Müdür yardımcısı

Kapak Tasarım:

Gülsüm ERCEK-Bilgisayar Öğretmeni

Derginin Yönetim Yeri:

Tunceli Anadolu Öğretmen Lisesi
Atatürk Mahallesi Devlet Hastanesi
B Blok Üstü

Merkez / TUNCELİ

Tel : 0428 213 23 00

Basım Yeri : Tunceli EMEK Gazetesi Baskı Tesisleri
&
Yüzyıl Matbaası

Moğultay Mah. Sağlık Müdürlüğü Karşısı-TUNCELİ

Tel: 0428 212 18 90

UYARI : Dergideki yazılardan yazarları sorumludur.
Dergimizin çıkacak olmasının mutluluğunu ve heyecanını duyduğumu belirterek başlamak istiyorum. İlk

olmasa da her çalışma yeni bir heyecan nedeni. Okul dergisini, öğrencilerin söyleme, yazma becerilerine, kişilik gelişimlerine yaptığı çok olumlu katkılar sebebiyle önemsiyorum.

Okullardaki bu tür çalışmalar neden önemli Hatırı sayılır komedi sanatçılarımızdan biri, bir gösterisinde yirmi yıl okuduğunu, okulda öğretilenleri unutulması için bir yirmi yılın daha geçmesi gerektiğini ve okulların işlevselliği ile ilgili daha birçok şeyi trajedi-komik bir biçimde anlatmıştı. Amacının okulları aşağılamak olmadığı belliydi, eğitim düzenimizin yanlışlarına bu yolla işaret etmeye, farkındalık oluşturmaya çalışmıştı. Gösteriyi izleyen farklı meslek adamları katıla katıla gülerken, benim içim fazlasıyla acıdı. Neydi içimi acıtan, haksız mıydı ? Zaten acıtan da buydu : haksız olmaması... Biz öğretmenler , okullarda bunu bizzat yaşamamıza, hatta buna neden olan başlıca kişiler olmamıza rağmen, üzül müştüm. Gelin görün ki, sınavlarda sayısal olarak elde edilen başarıyı her şey sayan bir yarış içindeyiz. Başarımızı, SBS, YGS-LYS sonuçlarına göre ölçüyoruz sadece, öğrencilerimizin düşünme pencerelerini dört-beş seçenek ile sınırlamış durumdayız. Bu seçeneklerin dışında farklı bir durumla karşılaşan öğrenci bocalıyor, çözümsüz kalıyor

Yıllar önce izlediğim bir yabancı filmde bizim ilköğretim II. kademe düzeyindeki öğrencilerin fen derslerinde proje ödevi olarak TV anteni yaptıklarını imrenerek izlerken, bizim lise düzeyindeki öğrencilere verdiğimiz basit elektrik düzeneği ödevi geldi aklıma.

Konuşmayan, söyleneni kayıtsız şartsız yerine getiren öğrencinin "efendi" sayıldığı yönünde toplumsal algılarımız mevcut. Öğretmen yetiştirme sistemimizden velilerimizin çocuklarının eğitim yaşamlarına katkılarında kadar, eğitim sistemimizin baştan inşa etmek en önemli görevimiz olmalı.

Dergimizin elinize ulaşmasında emeği geçene herkese çok teşekkür ederim.

İrfan DOĞAN
Okul Müdürü

BENDEKİ SEN

Umut gözlerinin gözlerine değme ihtiraaıydi. Mutluluk, adın bırakırken kendini düşlerimin kollarına, bir bebek gibi uyutmak seni düşlerimde...

Sana zamansız fırtınalardan nasibini almış bir yüreği, kırgın çiçeklerini getirdim sevdiğim. Hüzün çökmesin gözlerine, gamzelerine konuk et beni.

Bir bilsen bu düşünce ne ömürler tükettiğimi...

Yalnız bana yürüsün ayakların, bana uzansın ellerin, göz bebeklerin beni görsün, sözlerin benim yüreğime düşsün. Hırçın cümlelerin benim canımı yaksın! Öyle ki sevdanın ağırlığını bileyim, her bitirişinde sana yeniden doğayım. Sen sadece gör beni! Yarama tuz olurken sensiz geçen zaman, yokluğun bırakmazken yakamı, ansızın çalarken kapımı anılar, gör beni!

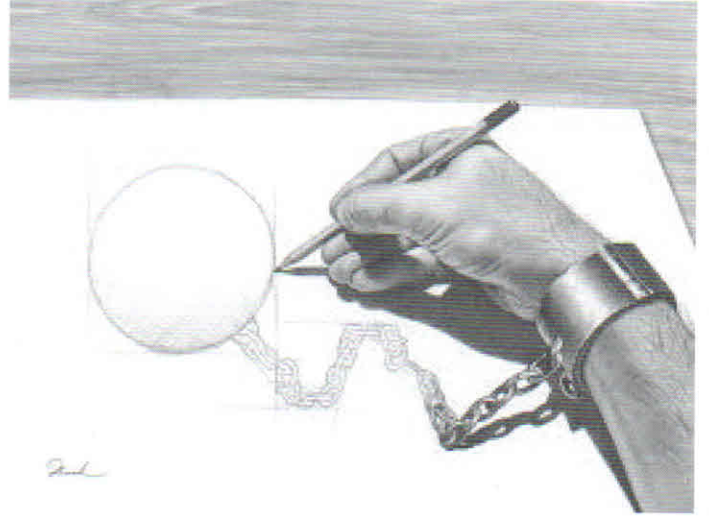
Sana nasıl bağlandığımı gör.

Hani an olur, bana bilmediğim bir masal anlatır dudaklarım. Uzak diyarlarda bir pınar, bir Leyla, bir mecnun olur. Hani gözlerim hüzündedir, seni izlerim sen bilmezsin. Belki yüreğine dokunmak ister ellerim.

Aklımda sana diyecek bin bir söz geçer de sen duymazsın!

Şimdi ben san bir hikâye anlatıyorum sevdiğim... Kâbus olur hayat benim olan gülüşüne bir başka gülüş misafir olursa! Hâlbuki nefes aldığın her yer benim, şu oturduğun tabure, şu yaslandığın ağaç, tuttuğun kalem, unuttuğun bir parça kâğıt...

Gitme yüreğimden! Sana çıkarken her yolum, mutluluğumken bir tebessümün, bir cümle ile bir dünya kurabiliyorsam gitme.

AYSUN DOĞRU(10A) / NURHAK ATEŞ(10B)

TUNCELİ ANADOLU ÖĞRETMEN LİSESİ

Gökyüzü
Kırıldım,
En kalın yerinde hem de,
Öyle incelik de ayrılmadım göğsünden,
En ağır parçamı alıp kırıldım,
Gökyüzüne.

Ona sor
Aşkı sorma bana
Bilmiyorum hangi gecede unuttuğumu
Yağmurun eteklerine saklanmıştı yine
Aşkı sorma bana
Gökyüzüne sor.

Yağmur
İnce ince düştün saçıma,
Varlığım söndü,
Küfür bastı dilimi,
Yalnız bıraktın beni.

Satırlar
Yazdıkça kirlenirsin, biliyorum.
Yazdıkça eksiksin,
Yazsam yok olursun,
Yazdım, ama zaten yoktun.

Ateş

İçimde diyorsun.
O bana yanıyor
Ama korkuyorum
Ya o da giderse.

Sen

Işığın uzak şimdi
Görülmeyecek kadar derin.
Sessizsin
Bu gece, sonsun aslında.

Ben

Gözlerimi çeviremem sana
Göremezsem kahrolurum, anlasana.

Korku

Işığın düşmediği soyunmalarda,
Bir sayıklama gibiydin.
Sormaya korktum seni.

Sen

Hiçbir bozkırın ermediği kadar
Uzaklaşıyorsun bedenimden
Uzulca
Rüzgârın dediklerini taşıyorum
Duymuyorsun.

LİZGE ÇETİN
11/YD

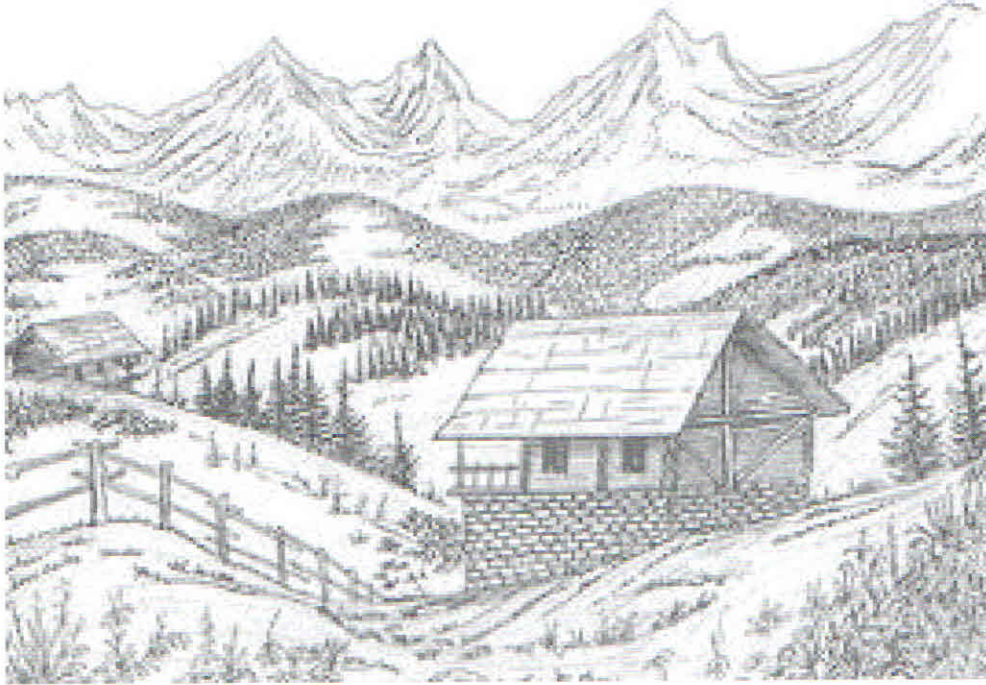
DOST ÇAY OCAĞINDAN HAYATLAR

Tanrı iyi insanları korusun...

(Kimi insanlar kaderlerine boyun eğmek zorundadırlar. Çünkü hayat herkese aynı şekilde bakmaz. Kimine gülümser, kimine kaşlarını çatar.

Çoğu şey gider hayattan. Sadık olamazlar. Bu gidişlerin dönüşü yoktur. Beklemek boşunadır çoğu zaman. Mutlu olmaya bakmalıdır insan. Bahçesine bir ağaç dikebilmelidir mesela, gözü gibi bakması gereken. Şairin dediği gibi "yaşadım demek için" yaşattım demek için.

Gülmeyi becerebilmelidir. İçten ve sıcak...

Mesela hiçbir şeyi yoktur kimilerinin. Yine de zengindirler. Mutlulukların en büyüğünü yaşarlar içlerinde. Yaşamalarını gerektiren küçücükte olsa sebepleri vardır. Sonra o küçük sebep büyür,

Büyür,

Büyür ve

Bir oğul olur...

Yaprakların tutunacak dalı kalmadığı, rüzgarın sertçe estiği bir sonbahar sabahı, belki de başına geleceklerden habersiz uyanır, soğuk rüzgarlar esse de sıcaklık yatağından...

(Kim bilir?)

Nazire Teyze her zaman yaptığı gibi, bugün de erkende

uyanmıştı. Güneş doğar doğmaz ayaktaydı. Ve o, güneşin doğuşuyla Allah'ın onu duyduğuna inanırdı. Oğlu Hasan için dua ederdi hep. Tek varlığı, kör bir tutkuyla sahiplendiği oğlunu koruması için Allah'a dua ederdi. Kimi zaman gözyaşları da karışırdı bu dualara.

Hasan'ı yanındaydı daima. Onlar Tanrı'nın birbirlerine emanet ettiği ana oğuldan çok iki dosttu. Ona her bakışında, içinde kopan fırtınalara karşı koyamaz ve titrerdi Nazire Teyze.

Bir çocuğu babasız büyütmekten yakınırdı. Ama Hasan yetinmeyi bilen bir çocuktü. Hatta bir ergen. Sahi kocaman olmuştu. Yıllar neleri alıp götürmüştü özünden...

Nazire Teyze de bu gidişe karşı koyamamıştı. Güzelliği, ömrü, kocası, aşkı... Hepsi gitmişti, kalan yalnızca Hasan'ı. Yine de şükrediyordu yaratanına. Böyle bir oğul her anaya nasip olmazdı.

Yaşadıkları yer, küçücük bir köydü. Ne bir okul vardı. Ne de başka bir kurum. Unutulmuş cennetti adeta.

Nazire teyze burada doğup büyümüşü. Anne ve babasını küçükken kaybetmiş, o küçük yaşta Mustafa Efendi'nin evinde ayak işlerine başlamıştı. Türkçe konuşamıyordu. Mustafa Efendi'den duyduğu birkaç kelimeyi dili döndüğünce konuşmaya çalışıyordu işte. Bu durum onu pek rahatsız etmiyordu. Elbette konuşabilseydi güzel olurdu. Fakat bu yaşından sonra da ona bir fayda sağlamazdı.

Şehre gittiği de yoktu zaten. Oğlu Hasan'ı yanındaydı. O anlardı anasını, dili oluverirdi. Ağız birliği yaparlardı deyim yerindeyse. Ama bir gün öğretecekti anasına Türkçeyi. Evet, söz vermişti. Günün birinde öğretecekti.

Çocukluğunu öyle oyuncak arabalarla, tabancalarla geçirmiş bir çocuk değildi Hasan. Ali'yle birlikte kendi tertemiz dünyalarını kurarlar, saatlerce orda kalırlardı. Ta ki Nazire ananın perdeyi aralayıp gökyüzüne baktığını görene kadar.

bozduramazdı.

Kadere inanırlardı. Başka türlü bu bir tesadüf olamazdı. Aynı acılar, aynı yokluklar, aynı sevinçler, sırlar...

Kimseye söylenmeyecek sırlar. Birlikte mezara götürülecek, ahiret sorgusunda bile ağızdan çıkmayacak sırlar..

Hasan yorganın altından kafasını çıkarıp "günaydın ana" dediğinde Nazire teyze hiç yaşlanmamış görünerek gülümsedi.

Ne yazık! Dişleri de sadık olamamıştı ona. Birer birer onlar da gidiyorlardı.

Hasan ani bir hareketle kalkıp, Nazire teyzenin yanağına bir öpücük kondurdu. Duasını da aldıktan sonra çıktı odadan. Ali kapıdaymış zaten.

"Günaydın gardaş, hayırlı sabahlar..." Lafı ağzında kalmıştı. Çünkü Hasan çoktan kucaklamaya başlamıştı onu. Sanki yıllardır görüşmeyen iki dost gibi. Oysa dün akşam yan yanaydılar. Ve bugüne erkenden görüşmek üzere ayrılmışlardı.

Hayret, nasıl da unutmuştu bunu ? Daha önceleri hiç bu kadar uyumamıştı.

"Nazire Ana döktürmüş yine"

Sıcacık gözlemeler...

"Kahvaltı etmeden gitmem Hasan'ım"

Nazire teyze onlara şöyle bir bakıp "gelin oğlum gelin" dercesine başını salladı. Masum gülücükler eşliğinde yaptıkları kahvaltı bittikten sonra ikisi de çıktı odadan. Nazire teyze yine dua ediyordu. Bu defa Ali de dahildi duaya.

"Bu soğukta dışarıda kalanlara Allah yardımcı olsun."

Dışarıda duramazlardı. Yapacak bir şeyleri de yoktu. En iyisi kahveye gidip oturmaktı. Gazete okurlardı pekala. Hem ne olmuş ne bitmiş öğrenirlerdi.

DOST ÇAY OCAĞI

İçerisi sıcacık. Allah sobadan bin kere razı olsun. En köşede ki masaya oturdular. Radyoda çığırkan bir kadın ve okey taşlarının sesleri...

-İki çay usta, biri açık!

Hasan gazeteye uzandı.

Başlıklar: Okuma kampanyası, Meclis'te son durum, vatandaş uyuyor, insanı şaşkırtan indirimler, tutuklananlar yargılanmadı !

Tu-tuk-la-nan-lar Yar-gı-lan-ma-dı !

İşte o an, dün gece gördüğü rüyayı anımsadı Hasan.

"Jandarmalar alıp götürüyorlardı onu. Neden olduğunu bilmiyor ve suçsuz olduğunu haykırıyordu. Nazire teyze arkada çığlık çığlığa ağlıyor ve saçlarını avuçluyordu. Ali, Nazire teyzeyi tutuyor. Köylüler etrafa toplanmış. Fısıldanmalar... Bir çoğu teselli etmeye çalışıyor Nazire teyzeyi. Sonra arabaya doğru itekleyip götürüyorlar Hasan'ı. Geriye baktığındaysa annesi bir ağaç gibi yere devriliyor ve Ali bağırırmaya başlıyordu.

Gözyaşları..."

Yastığı demek bu yüzden nemlenmişti.

Hayrola...

Çaylar geldi. Sıcacık...

Tam da o an, bu rüyayı kimseye anlatmamayı düşündü. Evet evet anlatmayacaktı. Hem anlatıp da ne yapacaktı ki? Öylesine bir rüyaydı işte. Bilinçaltının bir oyunu.

Yüzü asılmıştı.

Ve gerçek dostlar! Onlara şükretmeliyiz, iyi ki varlar. Gözleri görür gözlerimizdeki kederi. Ali de onlardandı. Hasan'ın içini dahi okuyabilirdi.

"Kardeşim iyi misin?"

İyiyim Alico, daldım."

Soğuk hava içeriye de giriyordu...

Şimdiye kadar hiçbir Kasım bu kadar soğuk olmamıştı. Temmuz sıcığında kavrulurlarken anlamalıydılar,

"Yaz ne kadar sıcak olursa, kış da bir o kadar çetin geçerdi." Görünen o ki, öyle de olacaktı.

Çaylarını yudumladılar. Kısa bir süreliğine de olsa çay içlerini ısıtmıştı. Bu sıcaklık, aynı anda ikisinin de güzelim yüzlerinde kaçamak bir tebessümün yayılmasını sağladı.

TUNCELİ ANADOLU ÖĞRETMEN LİSESİ

Nihayet!

Gördüğü rüya yavaş yavaş siliniyordu. En azından şimdilik...

İçine bir kurt düşerse insanın, kolay kolay çıkmaz. Çıkana kadar da bin dereden sular getirtir.

Birden babasını düşündü Hasan. Çoğu zaman aklıdaydı zaten. Çok belli etmese de gözlerinden okunurdu acı çektiği. Acıdan ziyade farklı bir üzüntü. Yokluk...

Hele özlem bambaşkaydı. Hayal meyal hatırlasa da, babasının o sert bakışlı kahverengi gözleri daima kederle bakardı. Gülmese de muzip bir tebessüm kurulmuştu suratına.

Ve o gözler yıllardır gökyüzünde bir yıldız parlaklığıyla izliyordu onu ve annesini.

Tıpkı Tanrı gibi. Yalnızca onun tanrısı..

Daima yanında bir koruyanın olması ne güzeldir. Kimse göremese de sen görüyorsundur onu, hisseden sensindir.

Böyleydi. Babası o nasır tutmuş ellerini asla ayırmamıştı oğlunun ellerinden.

Bu, mesafelerin anlamsızlaşması,

Farklı dünyalar...

Cennetten çıkıp yuvaya dönmekti.

"Yine dalıp gitmişti işte. Tam boğulacakken keder denizinde, bir cankurtarandır dost eli."

Ali omzuna dokundu Hasan'ın, saati işaret etti. Aynı anda kalktılar. Hesabı ödeyip , paltolarının yakalarını kaldırarak hızlı adımlarla çıktılar.

Şehre gideceklerdi. Malum Cuma... Sebze ve meyve taze gelmişti. Erkenden gidip almak gerekirdi.

Akşama iyi mal kalmazdı. Ezilmiş, büzülmüş, çürük de yenmezdi.

Yürüyorlardı.

Hasan sigara olayını bir hayli abartmıştı bu aralar. Sigara üstüne sigara. Dışarıdan bakanların bu durumu farklı yorumlamaları kaçınılmazdı. Ya da, öyle miydi?

Boşlukta hissediyordu kendini. Hiç böyle olmamıştı. Çektiği acıları yeniden yaşıyordu. Büyümüştü. Evet babasını kaybetmişti, ağabeyini de.

Daha da korkunç olan annesi de gün geçtikçe yaşlanıyordu. Bu gözle görünür bir şeydi. Aklındaki düşünceye asla dayanamazdı. Annesine bir şey olursa o da ölürdü. Tıpkı annesi gibi.

Böyle bir şeyi düşündüğü için hemen kendini suçladı. Çoğumuz yaparız böyle. Annesinin öleceğini düşünmesi nankörlüktü.

Düşünmeyecekti. Bakması gereken bir annesi vardı ve mutluydu. Mutluluğuydu annesinin yaşam kaynağı. Hep mutlu olursa, annesi hep yaşardı!

"Evet, mutluyum" diye geçirdi içinden. Sigarasını söndürdü. Tatlı bir tebessüm üşümüş yüzünde...

Bir saat kadar süren bu yola diş takırtıları da eşlik etmişti. Güneş de nankördü anlaşılana. Her yeri aynı derecede ısıtmıyor ve aydınlatmıyordu.

Bugün her Cuma olduğunda çok daha kalabalıktı manav. Gün içinde farklı olan tek şey bu değildi, son da olmayacaktı galiba.

Kendilerine yetecek kadar sebze ve meyveyi torbalara doldurdular. Tartıp ücreti de ödedikten sonra

TUNCELİ ANADOLU ÖĞRETMEN LİSESİ

Çıktılar. Torbalar ağırdı, buna karşılık paraları ceplerinde kalmıştı. Her şey ucuzdu. Sebze, meyve, yaşam...

Dolmuşla döneceklerdi. Saatine baktı Hasan. "Daha yarım saat var."

Kaldırımın başına oturdular. O an ikisinin de gözlerinde çocukluğun izleri görülüyordu.

Ah şimdi çocuk olmak vardı. Durmadan koşmak, gülüşmek... Babasının, abisinin yanında olduğu günlere dönmek. İki canına karşı, bir can kazancı olmuştu; Ali'si.

Büyümenin kötü yanlarından biri de, büyüdükçe kapanacağını sandığın boşlukların da büyümesidir. Halbuki bu acıyı yaşayan tek insan değildi. Olmayacaktı da. Kayıplar hep yaşanırdı. Acılar bir gün bir şekilde dinerdi. Karanlık mutlaka biterdi...

Çocuklar hep mi güçlü olurlar? Hasan gibi, Ali gibi...

Bir damla damladı, Hasan'ın sol gözünden yüreğine. İstemedi ya da isteyerek. Geçen tüm yıllar bu damlaya değdi. Rahatlamıştı.

Saat: 13:30

Beş dakika sonra dolmuş kalkacaktı. Ayağa kalktılar. –Çocuk değillerdi.

Torbaların ağırlığıyla ilerlediler, yavaşça... Ve dolmuş harekete geçti. Kocaman gözlerini kısarak baktı büyüdüğü cennetin dağlarına. Yüce ve sessiz... Bir sırrı bulutların kulağına fısıldar gibi yükseliyor, ayakları havada.

Tanrının gözleri dolmuştu yine. Yağmur çiseliyordu.

Tanrı, babası...

Babası, tanrı...

Ya abisi?

Onun yokluğu neden böyle sessiz kalmıştı?

Babasını haykırırcasına, abisini sükûnetle.

"Yol ayrımında dayı!" Bunu söyleyen Ali'ydi. İndiler. Mis gibi toprak kokusu... Şu anda ölebilseydi eğer, şüphesiz ki gülümserdi.

Bu durumlar da "arkandan kim ağlar" diye düşünmemek elde değildir. Gerçi kimi vardı ki? Bir ana, bir Ali. Ölümün erken yaşta gelip akli karıştırması ne kötüdür. Tanrı sınıyordu işte. Daha doğrusu babası.

Hala yürüyorlardı.

Sağ ve sol adımların yarıışı. Evlerine yaklaştıkça daha da netleşiyordu sesler. Birbirlerine baktılar. Bir bağıriş, çağırış...

Adımlar hızlanmıştı. Yine sabah ki mide ağrısı.

Hayır olamazdı. Bu kötü düşünceyi tekrar attı kafasından. Koşuyordu şimdi. Merdivenleri çıktı. Elmalar, portakallar etrafa saçıldı. Ali de ardından koşarak çıktı.

"Hayır" diye bağırdı Hasan. Göğsü yırtılırcasına. Bu, bu her neyse olamazdı. Boş gözlerle, hiçbir şeyi görmüyormuşçasına bakındı etrafına. Kadınlar ağlıyorlar, hepsinin ağzı açık, kafaları bir sağa bir sola gidip geliyor. Elleri dizlerini dövüyor. Her şey birbiriyle uyum içinde. Ama hiçbir ses duymuyor Hasan. Dönüp bir kez bakıyor etrafına. Ses yok...

Ali şaşkın. Elinden bir şey gelmiyor. Nazire teyze divanda uzanmış boylu boyunca. Herkesin gözünde yaş.

Sanki biri dürtmüş gibi sarsılıyor Hasan.

Anam!

...
Koşup yığılıyor annesinin ayaklarının altına. Ağlıyor. Hiç durmadan ağlıyor. Onu yatıştırmaya çalışıyorlar. Ama hiçbir el dokunmuyor ona. Annesinin buz gibi ellerini avucuna alıp hohluyor. Isınacak... İnaniyor buna. Gözü pencereye dalıyor. Yağmur küçücük elleriyle lekeler bırakıyor cama. Babası da burada demek ki...

Nasıl olurdu bu? Ne olmuştu? Hayır, hayır olamazdı. Mümkün değildi. Rüya devam ediyordu. Uyanacaktı. Rüyaydı rüya. Gözleri açıkken rüya görüyordu...

Anam, diye sarsıldı tekrar. Kadınlar tutup çıkardılar Hasan'ı odadan. Annesinin teni kadar soğumuş ancak hareketsiz değildi hava. Yağmur aralıksız yağıyordu. Ali Hasan'ı yatıştırmaya çalışıyordu. Gerçi böylesi bir günde ne söylenirdi ki, acıyı dindiren ne olurdu? Ne yapsa kar etmezdi. Gözyaşlarını tutamadan sarıldılar.

TUNCELİ ANADOLU ÖĞRETMEN LİSESİ

Tekrar odaya, anasının başucuna dönüyor Hasan. Bu sefer kendini tutamayıp hıçkırıklar içinde ağlıyor. Tek varlığı, anası, kalbi... Ah Azrail!
"Annesinin adının üzerine de bir çizik atmıştı."
"Bu baş nereye vurulsun?
Anamı alan durma,
Beni de vurursun!"
Ayağa kalktı. Odayı boşaltmalarını istedi. Bu gücün kendine nerden geldiğini bilmeden. Kadınlar, hepsinin omuzları çökük, teker teker çıktılar odadan. Onlar da ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Hasan ani bir hareketle başını çevirip etrafına bakındı. Gözü tek ayağı kırık sandalyenin üzerindeki tarağa ilişti. Hemen fırlayıp onu aldı.
Annesinin upuzun, kınalı saçlarını başörtüsünün altından çıkardı. Taramaya başladı. Ağlıyordu... Hem de hiç durmadan. Yaşları hiç bitmeden... Hoca çoktan gelmişti. Annesini götürdüler.
"Bu gidiş, bu son gidiş... Bakamazsın ardına anam. Ben ne yaparım sensiz? Ölürüm, yaşayamam "
Adetlere uygun bir cenaze töreni...
Annesini yıkadılar. Üzerine suyu Hasan döktü. Saçlarını son bir kez öptü.
Dua etti.
Mekânı cennetti şüphesiz...
Kefene sardılar. Ve sonra tabutuna koyuldu.
Herkes ağlıyordu.
Hasan bırakamıyordu annesini.
Son kez baktı annesine.
Yavaşça indirildi omuzlardan. İncitmekten korkarcasına gömüldü.
Toprağı bol olsun...
Evlerinin yukarısında ki mezarlık artık annesinin ebedi yuvası olmuştu. Yavaşça dağıldı insanlar, gözlerinde yaşlarla...
Hasan mezar başında, ağlıyor.
Yağmur...
Damlalar karışıyor avuçlarında ki toprağa. Yüzünü avucuna gömüp öylece kalmak istiyor. Dudaklarında sessiz bir dua.
Ve insan;
Ölmek için doğmuştu.
Anneler hiç ölmezdi aslında, babalar da , ağabeyler de, kardeşler de...
Ölüm dünyadadır aslında. Yaşadığını sanarak ölünyordur. Yavaş yavaş, çürüyerek...
Bir mum yaktı. Ellerini, annesinin yüzünü okşar gibi toprağa sürdü.
Sırılsıklamdı.
Kalktı. Yürüdü. Evinin önünde duraksadı. İçeriye nasıl girerdi şimdi?
İçeri buz gibi. Farklı bir koku...
Annesinin ruhu dolaşüyor odaları tek tek. Babası çekiniyor artık, bu eve gelince. Abisi babasının elinden tutmuş.
Hasan yalnız. Hasan'ın elini tutmamışlardı giderken.
Karanlık tüm çıplaklığıyla ortadaydı, simsiyah.
Yağmur şiddetli...
Bakışları kaskatı kesilmiş, yitirdiği akıydı sanki.
Oturdu divanın başına.
Büzüldü, küçüldü, iyice ufaldı. Ağlamaktan şişmiş gözlerini kıstı ve sonra yumdu. Belki de bilmiyordu; yeni bir güne o kocaman ela gözleri açamayacağını... Umut görününce mutluluktu. Görmeyi becermiştik. İyi uykular...
Ali'ye ne oldu deme sakın. Gerçek dostlara ne olur ki?

Berfin ALTINIŞIK
11/TM

BELLİ Mİ OLUR

Belli mi olur ne olacağı,
Unuturum belki,
Geçmiş zamanın hikayesi olursun.
Birden bire...
Belli mi olur, belki
Bir başkasını severim.
Bir kızım olur,
İsmi sen olursun...
Çağırıldıkça onu,
Sen gelirsin aklıma
Acımasızca olur değil mi?
İhanet ederim,
Kim uğruna hem de...

Zaten çok şey kaybettim, sen uğruna...
Belli mi olur, hayat bu !
Belki bir sen olursun, sonsuza kadar.
Belki bir sen olursun sonsuza kadar...
Belki, bir seni severim şu kısa ömrümde.
Bir sen, bir ben...
Sonunda yine sen.
Belli mi olur?
Öyle bir severim ki,
Hani öyle liseli aşıklar gibi değil.
Hani seksenine basmışsın ya,
Kalbim dışında hiçbir şeyim yoktur.

Yani düşün ki, öleceksin
Ölmekten kastım, ne bir daha yaşamak ne de bir daha sevmek..
Olsun, iki dakika isterim ölümden
Ve düşünürüm seni
Yeni hayatımın son iki dakikası...
Hayatımdan kastım sensin.
Hayatımın son iki dakikası seni düşlerim.
Olur ya,
Olmaz deme.
Belki bir direnişte ölürüm.
Yemeden son darbeyi, seni düşlerim.
Bu devir de olmaz ya, hadi olur ya;

Bir barikatta dayamış sırtımı yoldaşımın sırtına...
Hiç içmedim.
Belki son iki dakika hatırıma.
Ağzımda sigaram, elimde son kurşunluk beylik tabancası.
Seni seveceğim.
Ne yoldaşımı,
Ne hayat arkadaşımı,
Ömrümü çürütecek kitaplarımı,
Ne de,
Son iki dakikamı...
Ben sadece seni seveceğim.

Fırat Doğu AKIN
12/FEN

SENDEN ÖTE

Yansımalar görüyorum havada. Yüzüme susan, sinsi yansımalar. Hiç benzemiyorlar sana, korkma. Gel yanıma. Bir düşün parlaklığı, camın saydamlığı kadar kolay olsun sözcüklerin. Düşündürme beni, gel yanıma. Ölelim bir kez daha.

Boşluğunda yankılanan harflerden sesler birikiyor. Göğsünden koparcasına bir kuş sessizce kanıyor uçuşunda. Bir kalabalığın kadersizliği gibi yollara düşüyorsun. Dokunsan düzelecek bir pürüze uzanıyorsun. Kirlenmiş yağmur etekleri gibi derince bir nefes ağzında, konuşmalısın. Susuyorsun.

Aynaya bakıyorum. Dünyadan bahsederken kırılıyorsun sanki. Bir yokuşun en nefessiz anında kızarca, soluksuzca. Yanaş bana diyorum, saçlarıma gökyüzü sinsin. Küçük adımlar yol buluyor, kayıp gibisin.

Dışarıda dünya olanca gürültüsüyle dönmeye devam ediyor. Gözü yaşlı, başı bağlı acılar hala diri. Nicedir kendine bırakmıştım varlığımı. Yeniden tutsam elinden diyorum. Sesini duysa, içindeki kiri görse diye. Anlıyorum, o da yaralı. En derininden hem de...

Kapılara bitişik duvarları öperken ölümü hayal ediyorum, ne garip! Düşündükçe, güneşin şeffaflığını görmemek korkutuyor beni. İçindeki sesin mahkumu olmuşum... Kulağıma çığlık çığlığa bir nefes geliyor. Düşsüz bir gecenin yoluna soyunuyor gölge. Dışarı bakıyorum. Pencere ilk kez bu kadar soğuk.

Gecenin umursamaz soğuğuna teslim oluyorum. Göz kapaklarımda o güne kadar olan bitenin hesabı... Dokunsan uyanıp bütün kinimi yüzüne vuracak gibi bir hal var üstümde. Üstümdeki battaniyeden bile sakındığım

bedenim nefeslerin teslimi olmuş bir yukarı bir aşağı gidip geliyor. Korkuyorum. Hem de çok...

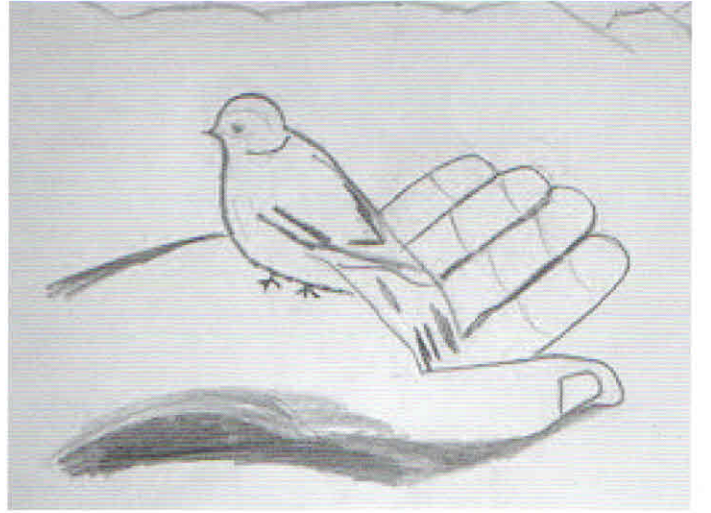
Avuç içlerimde çizgilerin kaderini belirlediği düzlükten bin defa gözyaşı olup düşmüş terler akıyor. Kendi kendine boşalan köyler var alnında. Teker teker uğrasam hepsine diyorum. Düşlere batıp çıkmak gibi, kaldırsam elimi...

Geçmiş çok arıyorum, bu yüzden bunca kabus, bu kan revan, biliyorum. Ama büyük kayıplarda büyüdüm ben. Ne vakit koşmak istesem senin gözlerin vardı. Dudağımdan düşen her küfre gün biçen sesin... Loş karanlıktan kalma tütün kokan ellerin... Ben ne vakit gitmek istesem bir sen vardı anlayacağın...

Yürürken yere bakıyorsun şimdi, içim acıyor. Halbuki gökyüzünü seyretsen ve aşkını bağırsan dağlara, yokuşlara tırmansan hiç dinlenmeden, bir sigara yaksan keyifliyken, kimsesizliğe ayağını vursan ve kulak tırmalayan bir ses gelse, bir kerecik gülsen hiç değilse, dünya durulurdu diyorum... Yürüyorsun, başın önde.

Bir ayrılığın son sözlerindeyim, haklısın. Acıyan sızılarım bana bunları söyletiyor. Sesini duysam bir kez, yüzüne yaslasam adım diyorum... Ama şaşmadan, korkmadan söylüyorum senin bana söylediğin şarkıları.

Hayat, senin yaşadığın kadar hayattır, sevgilim. Aldığın nefes, senin ömrün... Çektiğim acıların hiç biri senin varlığın parçası değil. Bu yüzden sana yokluktan ne tasvir bulsam az gelir. Susmayı deniyorum şimdilik. Bir de gidişini seyrediyorum, ucundan...

LİZGE ÇETİN

11/YD

TUNCELİ ANADOLU ÖĞRETMEN LİSESİ

YAPAYALNIZ

İssiz, yapayalnız bir yolun ortasında
Ne gidecek bir yerim
Ne dönecek bir yönüm var.
Öylece duruyorum.
Ürkekçe gelişini bekliyorum

HÜZNÜM

Sararmış yapraklara benzer hüznüm.
Ağladıkça ağlıyor,
Uzaklaştıkça uzaklaşıyor.
Kalk demek geliyor içimden.
"Kalk gidelim de kurtul bu yalnızlığından"
Ama ne o beni dinliyor,
Ne de ben onu dinliyorum.
Sadece bekliyorum.
Mutluluğumun gelecek zamanını...

YILDIZ GÖÇMEN
11/YD

UMUTLA

İşte başlamıştı sonbahar yağmurları. Mis gibi toprak kokusu sarmıştı her yanı. Sarı, kahverengi, kırmızı... Yaprığın her rengi gülümsüyordu adeta yaşamının son deminde. Deniz de hüzünlü bir havaya bürünmüştü.

Hasat vakti de gelip geçmişti. Ufacık tarlası olan herkesi hasadı kaldırmış, ekini de ekmişti. Uzunca Köyü'nde ki herkes de ektiğini biçmiş, ekme parasını çıkarmıştı. Bir aile hariç... Fatma ve Hasan.

İkisi de yetimdi, ikisi de öksüz. Küçük yaşlarında anne ve babalarını kaybedince köydeki varlıklı ailelerden biri Fatma'yı büyütüştü, öteki biri de Hasan'ı. İkisi de saf ve masum insanlar olarak yetiştirilmişti. Okula gidememişti Fatma. Kız kısmı evinin işini öğrenmeliydi. Sonra da oturup evleneceği adamı beklemeliydi. Yüzyıllardır Anadolu kadınının alın yazısıydı bu, Fatma da değiştiremezdi ya!

Hasan ise okula gidebilmişti, okuması yazması vardı en azından. Büyük şehre gitse yolunu çıkarabilirdi. Nereden bilirdi, büyük şehrin hayatına getireceklerini, daha da gerçeği götüreceklerini...

Muhtarın oğlunun düğününde karşılaşmışlardı ilk defa. Zaten birbirinin kopyası olan yazgıları olanları bir şekilde karşılaştıracaktı. Fatma 17 yaşındaydı, Hasan 19. İlk görüşte aşk buydu işte. Hasan görür görmez vurulmuştu Fatma'ya. Birkaç gün içerisinde cesaretini toplamış, kararından emin olur olmaz soluğu ağasının yanında almıştı. Huzuruna vardığında ağası büyük balkonda oturmuş, nargilesini fokurdattıyordu. Hava mis gibi kasımpatı kokmuştu. Ağanın yüzünde, yapması gerekenleri layığıyla yapmışların huzur dolu ifadesi vardı. Hasan'ın ona doğru yaklaştığını görünce yüzünde geniş bir gülümseme beliriverdi. Hasan'ı çok severdi zaten, öz oğlundan ayırmadan, kendi kanındanmış gibi...

Hasan iyice yaklaştı, yüzünde mahcup bir ifade vardı. Ağası bilirdi Hasan'ı. O sadece bir şey isteyeceği

TUNCELİ ANADOLU ÖĞRETMEN LİSESİ

vakit böyle mahcup dolaşırdı.

-Buyur oğul, gel şöyle otur. Ne zamandır senle şöyle oturup dertleşememiştik.
Hasan oturdu, kasketini çıkarıp bağdaş kurdu. Biraz daha rahatlamışa benziyordu.

-Hayır diyelim hayrolsun oğul. Bir derdin, bir isteğin var mıdır ?

-Kusur işlediysem affet ağam, senden bir isteğim vardır.

-Söyle oğul.

-Ben... Muhtar emminin oğlunun düğününde.. Bir kız gördüm ağam.

Ağası gerekeni anlamıştı, belliydi. Hasan gönül vermişti bu kıza, konuşmasından, utanmasından belliydi.

-Kimdir bu kız oğul, kimlerdendir?

-Anası babası sizlere ömür ağam. Küçükken kaybetmiş dediler.

Mahzun bir hal almıştı Hasan. Buruk ve eksik...

-Mahmut Ağa'nın evinde temizliğini, yemeğini yapıyormuş.

-Tamam oğul, sıkma canını. Haber et Mahmut Ağa'ya, akşam misafir olacağız kendilerine.

Hasan sevincinden kabına sığamaz olmuştu. Teşekkür etmeden, ağasının elini bile öpmeden koşa koşa ayrılmıştı oradan. Mahmut Ağa'ya haber yollamıştı. Mahmut Ağa da: "Buyurun gelin" demişti. Hasan'ın sevinci bir kat daha artmıştı.

Güzel haber Mahmut Ağa'nın evinde hemen duyulmuştu. Fatma Hasan'ı tanırdı. Kimse bilmese de gizli gizli birbirlerini severlerdi. Fatma haberi duyar duymaz sevincinden kanatlanmıştı neredeyse. O isterse ağası Hasan'a verirdi onu, biliyordu.

Öyle de olacaktı.

Akşam olmasına az kalmıştı. İki tarafta da hazırlıklar hemen hemen bitmişti. Fatma da, Hasan da sabırsızlıklar dakikaları sayıyorlardı. Nihayetinde verilecek karar gün gibi ortadaydı. Ve büyük an gelip çatmıştı. Köyün iki büyük ağasından biri Fatma'ya velayet ediyordu, diğeri Hasan'a. Gurur verici olmalıydı.

Sohbetler edildi, kahveler içildi. Sıra kız istemedeydi.

Mahmut Ağa Fatma'ya sordu.

- Bu oğlanda gönlün var mıdır kızım ?

Fatma biliyordu bu soruyla karşılaşacağını, hazırlıklıydı. Ne olursa olsun yanaklarının kızarmasını engelleyemedi. Başını önüne eğdi.

- Var ağam.

- Öyleyse verdim gitti.

Bu sözlerin üzerine odada tatlı bir esinti dolaştı. Anlaşılan verilen bu kararın aksini isteyen yoktu. Herkes memnundu, Hasan kadar... Ama içini kemiren bir soru vardı.

"Evlence nasıl geçineceklerdi?"

O akşam Mahmut Ağa'nın evinde güzel bir akşam yemeği yenildi. Pek görülmuş bir şey değildi ağa sofrasına köylü kısmının oturması. Ama ağaları Hasan'ı da Fatma'yı da öyle çok severlerdi ki. Önce güzel bir kına gecesi yapılacaktı köyün hanımları arasında. Daha sonra köy meydanında güzel bir düğün..Her şey geleneklere uygun olacaktı. Bütün masrafları da ağalar karşılayacaktı. Hasan çok mahcup olmuştu aslında karşı çıkmayı da düşünmüştü. Lakin karşı çıksa ne olacaktı ki, elde yok avuçta yok...

***

Çok güzel bir düğün olmuştu. Fatma böylesini hayal dahi edemezdi. Hasan da çok mutluydu, alnının akıyla çıkmıştı işin içinden. Ağalarının yardımıyla...

Mahmut Ağa'nın köyün girişine yakın bir yerde, eskiden ambar niyetine kullandığı boş bir depo vardı. Fatma'ya vermişti orayı düğün hediyesi diye. Utana sıkıla kabul etmişlerdi orayı. Hasan çatıyı, pencereyi onarmış, temizce boyamış, Fatma da bir güzel temizlemiş, yaşanır hale getirmişlerdi. Fatma'yla Hasan'ın yeni evleri, bir mutfak, bir oda ve dışarı yaptıkları küçük banyo ve tuvaletten oluşuyordu. Bahçeyi de elden geçirmişlerdi. Yabani otları seçip, sebze, çiçek ekmişlerdi. İyi kötü kazanları kaynıyor, yaşayıp gidiyorlardı. Ama Hasan küçüklüğünden beri hep küçük bir tarlası olsun, onu eksin, biçsin istiyordu. Geçim derdi de canına yetmişti artık. Sağ olsun Fatma hiç "of" demiyordu. Ama belliydi onunda bu hayattan memnun olmadığı.

Bir gün köy kahvesinde oturmuş, köylülerle sohbet ediyordu.

Köylülerden biri:

-Ağalar duyduunuz mu, bizim Cemal efendi büyük şehirde neler etmiş?

Herkes, bir merakla sordu.

-Adamı çatlatma da, de hele ne etmiş?

Hasan da meraklanmıştı. Çünkü Cemal ağabeyini çok sayardı. Cemal ağabey de Hasan'ı çok severdi.

- Çatlayacak bir şey yok. Limanda hamal başı olmuş onu diyecektim.

Bu sözlerin üzerine içten bir kahkaha patlattı, bu meraklı bakışlar hoşuna gitmişti besbelli. Sonra gülererek uzaklaştı oradan. Zaten iki dakika geçmeden Hasan hariç herkes unutmuştu bu sözleri. Galiba Hasan hayalindeki küçük tarlaya nasıl kavuşacağını anlamıştı. Hayal kurmaya başladı, evinin yoluna düştü.

Fatma'yla karşılıklı oturdular. Bahçedeydiler. Güneş dalların arasından sızıp yüzlerini okşuyordu. Fatma, Hasan'ın ne anlatacağını çok merak ediyordu. Hasan ise heyecandan yerinde duramıyordu, öyle çok inanmıştı ki hayallerine kavuşacağına..

-Fatma'm çok iyi haberlerim var, çok sevineceksin.

-Çatlatma da söyle, ne oldu ?

-İstanbul'a gidecem Fatma'm. Cemal ağabey hamal başı olmuş, onun yanında çalışıp tarla parasını biriktirip geleceğim. Sen de artık hiç sıkıntı çekmeyeceğin Fatma'm, evvel Allah taşı sıkar suyunu çıkarırım.

Fatma sustu, başını öne eğdi. Düşündü. Gitme dese Hasan eninde sonunda gidecekti, kafaya koymuştu. Şimdi onu üzmemeliydi. Ama evleneli henüz beş ay olmuştu, gurbet hasretine nasıl katlanacaktı ? Kendini topladı. Hasan'ı da üzülmeyin diye sesi güçlü çıkmalıydı.

-Ne zaman dönecen peki? Ne zamana denkleşir para ?

-Önümüzde ki hasada yetişirim Fatma'm.

-Aman Hasan'ım ne ettin ? O senin dediğin neredeyse bir sene eder.

-Olsun be Fatma'm, ucunda rahatlık vat. Katlanırsınız...

- Peki nasıl gidecen Hasan'ım ? Yol parasını nasıl denkleştirecen ?

-Ağamdan alır, çalışıp kazanınca da öderim. İskeleden bindim mi, bir günde İstanbul'dayım. Ne diyon Fatma'm?

-Ne diyeyim ki Hasan'ım, sen kararını vermişsin.

Hasan kalktı, Fatma'ya sarıldı. İkisinin de gözleri dolmuştu.

-Bak, gör her şey daha güzel olacak.

Hasan dediğini yapmış, ağadan borç para almıştı.Çantasına üç gömlek, bir pantolon, pijama, diş fırçası, bir de Fatma'nın yolda yesin diye koyduğu böreği almıştı.Kahveye gidip ahaliyle vedalaşmış, ağasına gidip helallik istemişti. Şimdi sıra işin en zor kısmındaydı.

Fatma'yla vedalaşması gerekiyordu. Fatma onu iskelede bekleyecekti.

Geminin uzaktan yaklaştığı görüldü. İskele hareketlenmeye başlamıştı. Hasan'ın yükü; bir küçük çantasıydı. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar ve uzun uzun sarıldılar.

-Allah'a emanet ol Fatma'm. Aklım gönlüm hep sende.

-Sende Allah'a emanetsin Hasan'ım. Tez gel, beni bir başıma bırakma.

Yan yanayken sözleşmiş gibi, ikisi de ağlamamıştı. Ama Hasan biraz uzaklaşınca ikisi de gözyaşlarını tutamamıştı. Fatma için uzun bir bekleyiş olacaktı.

Hasan ertesi gün İstanbul'a varmıştı. Cemal ağabeyini bulması zor olmamıştı. Sorduğu ilk adam göstermişti onu bulacağı yeri. Hasan uzun uzun anlatmıştı derdini, iş istemişti. Cemal hiç tereddüt etmeden kabul etmişti, iş vermişti. Hasan gibi temiz, namuslu adamı nereden bulacaktı?

Cemal, Hasan'a limanda kalacak yer göstermişti."İyice dinlen, yarın da başlarsın" demişti. Dinç olmak, kuvvetli olmak gerekir.

İlk başlarda çok zorlanmıştı Hasan, zor işti. Akşama kadar dur durak bilmeden yük taşıyordu. Zamanla alışmıştı. Biraz para da biriktirebilmişti. Her hafta Fatma'ya mektup yazıyordu, ayda bir de ihtiyacı kadar para yolluyordu. Günlerini çalışarak geçiriyor, limandan başka bir yere gitmiyordu. Çile doldurur gibiydi.Bazen öyle canına tak ediyordu ki, çıkıp gitmek istiyordu köyüne. Ama olmazdı. "Yüzdün yüzdün kuyruğuna geldin Hasan, şimdi pes etmek olmaz" diyordu. " Fatma için dayan."

Fatma'nın fotoğrafını da hiç yanından ayırmıyordu, ona bir şey olsa, Fatma'ya da bir şey olacakmış gibi saklıyordu fotoğrafı.

O gün Fatma'ya her hafta giden mektuplardan biri daha gidecekti. Beklediği "hayırlı haber " bu mektuptaydı.Fatma el yatkınlığıyla, hızlıca yırttı zarfı. Köydeki küçük arkadaşı Leyla mektubu okumaya başladı.

Fatma'm ,gülüm

Bu hasretlik canıma yetti. Buradayken, senden uzaktayken sevdiğimi daha iyi anladım. Sana çok müjdeli haberlerim var. Tarla parası birikti, çok şükür...

Cuma akşamı beni iskelede bekle Fatma'm. Geliyorum sonunda. Allah'ın izniyle kavuşacağız.

Gözlerinden, al yanaklarından sevgiyle öperim.

HASAN

Çarşamba sabahıydı. Hasan parayı biriktirmişti ama yine de çalışacaktı, para hep lazımdı. Limana büyük bir gemi yanaşıyordu. Hareketlilik başlamıştı. Yükler yavaş yavaş boşaltılıyordu. Gerilerde çok ağır bir sandık vardı. Herkes denedi, kimse kaldıramadı. En son Hasan'ı çağırdılar. En kuvvetlisi Hasan'dı.

Üç kişinin yardımıyla Hasan yükü sırtına aldı. Ağır adımlarla ilerlemeye başladı. Bu yük ona da çok fazla gelmişti. Bacakları titriyordu. Daha fazla dayanamadı, yüzükoyun düştü; sandık sırtındaydı. Herkes etrafına doluştu. Sandığı kaldırdılar. Hasan nefes almıyordu.

Ambulans geldi, götürdüler. Cenaze İstanbul'da kaldı. Cemal gönderememişti Hasan'ı, gönlü elvermiyordu buna. Kimsesizler mezarlığına, büyük bir kalabalık eşliğinde gömüldü.

TUNCELİ ANADOLU ÖĞRETMEN LİSESİ

Cuma günü Fatma limana gitmişti. Gemi iskeleye yaklaştığında Fatma heyecandan bayılacak gibiydi. Yolcular teker teker inmeye başladılar. Fatma bakındı, gözleri Hasan'ı aradı bulamadı. Çok bekledi, ama nafile. İskele boşalmıştı, çaresiz eve döndü. İş çıkmıştır, gelememiştir diye avuttu kendini. Diğer Cuma da gitti iskeleye, ondan sonra ki Cuma da. Ama Hasan yoktu, gelmeyecekti.

Fatma sonra ki Cuma tekrar iskeleye gitmiş, bir elektrik direğine yaslanmış boş gözlerle bakınıyordu. Gemi geldi, iskele boşaldı. Ama Fatma gitmedi. Saat ilerliyordu, hava kararmaya başlamıştı. İskelede bir Fatma bir de bekçi kalmıştı. Bekçi dayanamadı. Fatma'nın yanına gitti, omzuna dokundu.

-Bacım...

Fatma yere düştü, gözleri açıldı, kalbi durmuştu zaman gibi
Bir hayat daha solmuştu; umutla, hasretle ve aşkla...

ÇAĞLA YOLAŞAN/11/TM

AMA

Bazen yalnız kalırsın ya...
Ama bedenler var etrafında.

Yok kimse içinde,
Yok.

Ağlamak gelmez dile,

Bağırarak gelmez.

Özlemek gelmez.

"Ama" özlersin işte

Şimdi o anı yaşıyorum içimde.

Herkes burada,

Yanı başımda.

Ama kimse yok,

Kimse yok içimde!

Ağzına kadar dolu bir bardağı anımsatıyorum işte...

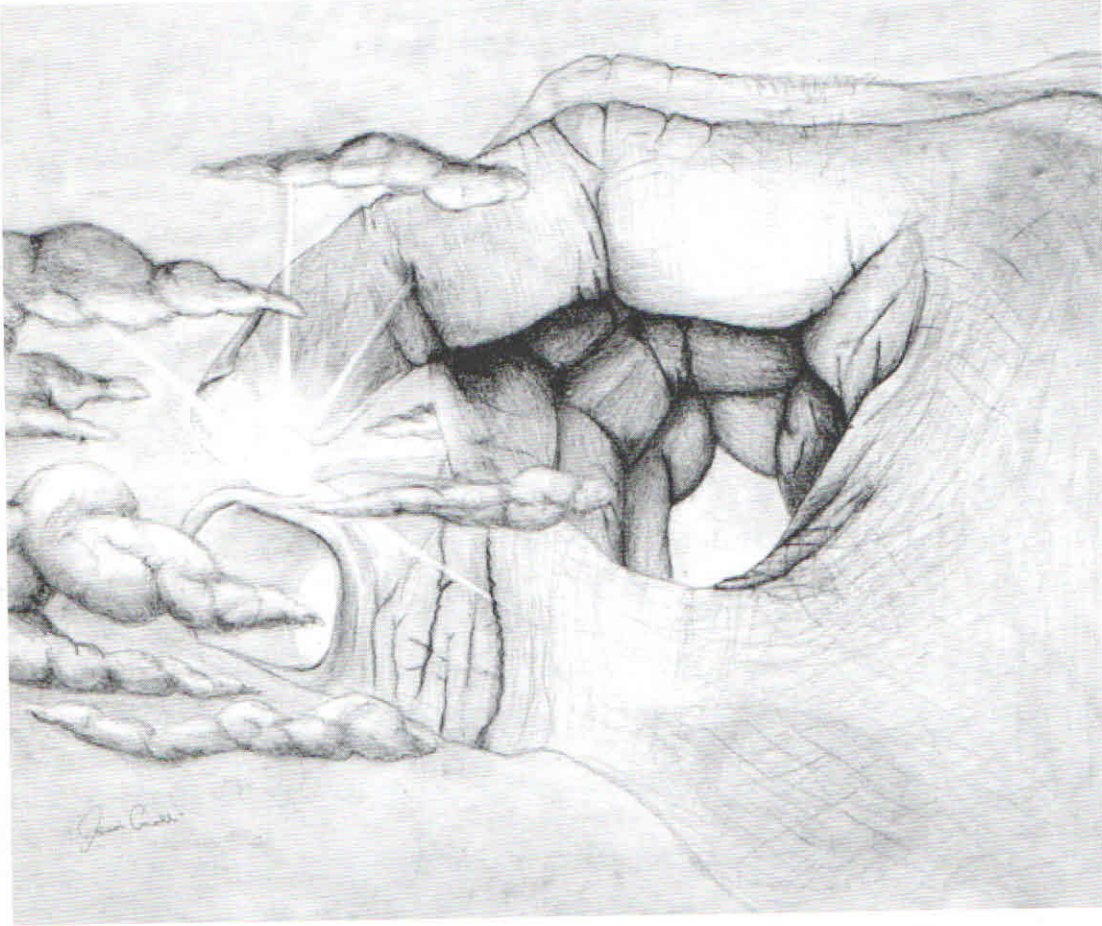
Yaşam Yıldız
10-A

Çizim : Ali Hıdır Akmeşe

AYDINLIĞA ÇIKAN YOLUM

Kitap dolu bir kütüphanedir aklımız. Cehalet içinde açan bir tutam ışıktan ibarettir her şey. Bir harfle başlayıp bir romanla biter belki de. Okuma tutkusuyla yeşeriyorum tıpkı bahara gülümseyen bir çiçek gibi. Bir tohumdur ekilir, bir ormandır göğeri. Ne kökler salmışızdır toprağa, ne bilgiler sunmuşuzdur insanlığa... Kocaman bir dünyada siper etmekteyim kalemi kendime. Güneş altında çalışmaktan nasır tutmuş parmaklar arasına yanlışı götürebilecek bir silgi yerleştirdik. Ondan da öte düşmemek için bir yanlışa kitapla dost olup göğü gerelim şu hain karanlığa.

Kendimi kitap âleminde özgür bırakıyorum. Tüm düşüncelerim uçuşurken gökyüzünde yeni bir sayfa açıyorum insanlığa. Adı umut, adı bilgi, adı cesaret bu dünyanın... Mucizelerin vazgeçilmez krallığıdır kütüphaneler. Her koridoru, her rafı ve her kitabı bizim için yazılmış birer umuttur. Din, dil, ırk, ülke, sınır mı tanır okumak, ayırım mı yapar siyaha beyaza; fakirin parmaklarına kalem, tutuklunun eline kitap yakışmaz mı, niye? Yeni bir dil kuruyorum öyleyse. Mucizeler ülkesine ait yeni bir yaşam farklı bir din yaşıyorum kütüphanemde... Her kütüphane bir krallık, her okuyan bir kral aslında. Tek sayfası bile zoru getirirken beraberinde bizlere tüm kitaplık cenneti serer ayaklarımıza. Karanlık köye güneş gibi doğar, yüksek dağların arasından. Artık bizi koruyan, kocaman rafları olan, kitap kokusu dolu, bir kütüphanemiz var. Şimdi kitaplardan çıkaracağımız tek bir sonuç var.

Her sayfada yeni bir hayat umduk kendimize, iştahla çevirdik sayfalardaki

hayatlarımızı. Büyük düşündük, küçük adımlarla aklımızı zorladık. Her kitapta küçük hikâyeler barındırdık küçük umutlar kurduk, belki de korktuk derin ormanlara girmekten yorgun bir asker gibi düşündük, mucize bekledik ve artık o mucizeleri ellerimin arasında çeviriyorum... Sonsuza kadar cehalete elveda diyerek...

Dilan Pehlivan
10/A

DÜŞLERİMDE YOLCULUK

Düşlerimin derinliklerinde gezinen ruhumdu
Ben ise yatağımda hareketsiz
Zaman tüm hareketliliği ile günleri yutarken
Geride kalan sadece bir boşluk
Ya da boşluğun içinde hareketsiz kalan ben
Bedenim özgürce geziniyordu yeryüzünde
Rüzgar gibi patika kıvrımlarını geride bırakarak
Denizin maviliğinde dalgalara karışarak
Ruhumu arıyordu bedenimde kaybolan ben
Yoksa tutsak mı kalmıştı bende
Etrafımda dönüp savrulan yaşamın içinde
Gerçekliğimi arıyordum düşlerimdeki bende
Ya da uyanmak istiyordum bendeki düşlerimde
Üzerimde yıldızlar geziniyordu gökyüzü derinliğinde
Yeryüzü dingin ve kimsesiz

Bu kente uyanırken bir başıma
Bir tarafımda gökdelenler
Bir tarafımda ışıldayan süslenmiş cadde
Galiba ben beni kendimde kaybetmişim

CANER BAYDAR 11/TM

Yeryüzü inleyen bir sessizlik
Aynı kadim topraklarda bir ucunda özlem
Diğer ucunda kapıları çalan ölüm
Gecenin sessizliğini yırtarak
Bedenlere kusan acımasız kurşunlar
İsmi belli belirsiz masum bedenlerde
Gecenin sessizliğini bozuyordu
Kimi zaman on üç kurşun bir bedende
Nehirler ağlamıştı cansız bedenlere
Tüm bu yaşanılanlar bir hayal mi
Yoksa zamanla birlikte akan
İçinde bulunduğum tren mi
Nereye gittiğimi bilmeden
Kendimi yitirdiklerimde ararken
Yitirdiklerim ardımda kalanlar
Yanık kerpiç ev coşkun nehir
Güneşimi doğuran asi dağ mavi gök
Saçlarına dokunduğum, özlediğim
Kuş yuvasında Helin,
Çoban kavalındaki sıcak melodi
Düşlerimde büyüttüğüm yarım dostum
Düşlerim geride kalmıştı

HERKESİN BİR DOSTU OLMALI

Sevincimi büyüten, gözyaşlarımı azaltan bir dostum var benim.

Gözümden akan damlanın onun yüreğine düştüğünü bilirim.

Gülücüklerim onun gül yüzünde açar.

O ağlar ben damlarım, o güler ben açarım.

Herkesin bir dostu olmalı,

Ayrı bedenlerde tek yürek...

Herkesin bir dostu olmalı,

"İyi ki varsın" diyebileceği...

Ve

Bir dostu olmalı insanın;

Elinden tutup bırakmayacağı...

Berfin Altınışik

Çizim: Ali Hıdır Akmeşe

İŞTE GELECEK

Geleceğime dair ne düşündüğümü anlatmaya dershanede başlıyorum. Küçük bir sınıfımız var burada, ağızına kadar dolu. İki haftalık arayla yapılan bir sınavla öğrencileri değişen bir sınıf... Sırtında gelecek kaygısıyla hocadan hocaya koşan, elinde soru bankalarıyla gezinen bir sürü insan. Gözlerinin ferri sönük, amacı sandığı şeyin aslında kendi amacı değil de bir dayatma olduğunu fark etmeyen öğrenciler. Oysa biz tabiatın en heyecanlı ve masum halimizdeyiz. Dışarı çağırıyor bizi. Arkadaşlar, sokaklar, sevgi dolu paylaşımlar...

Halimizden memnun değil miyiz? Gözlemlediğim kadarıyla bu soruyu sormak yerine şunu sorabiliriz: Halinden memnun olan var mı? Memnun etmeye çalıştığımız benliğimiz mi yoksa bizi zorlayan, bizim dışımızdaki egolar mı?

Okulda arkadaşız, dersane de arkadaşız ama aklımızın bir köşesinden hiç çıkarmadığımız bir şey daha var: Rakip olduğumuz. Evet, biz rakibiz. Daha kaç yaşında mıyız? On iki, on dört, on sekiz, yirmi... Yani kendimizi bildik bileli sürekli yarış içindeyiz, sürekli savaş halindeyiz. Hayatta ne olduğumuz girdiğimiz sınavlara bağlı. Bir iki saat içinde ya her şey oluyorsunuz ya da hiçbir şey. Çünkü yaşadığımız yerde değerler etiketler üzerinden biçiliyor. Doktorsun, öğretmensin, mühendissin... İnsan olmasan da olur.

Şimdi soru neydi? Geleceğim için ne düşündüğüm mü? Bunu düşünmem için önce onu yaratmam gerek. Hayalleri somutlaştırabildiğim ölçüde geleceğim ile ilgili planlar yapabilirim. Ülkemizde bunu yaratmak için sisteme ayak uydurmak gerekli. Yani karşı çıkmak, bu yarışta kabul etmemek sadece zararımıza olacaktır.

Sürekli değişip duran, çocuk oyuncağına çevrilmiş eğitim sistemine ayak uydurup ona göre ezbere

TUNCELİ ANADOLU ÖĞRETMEN LİSESİ

dayalı uygulamadan yoksun bir eğitimi kabul etmeliyiz. Robotlaştırılmaya izin verdiğimiz sürece geleceğimizi yaratabiliriz. Yeteneklerimizin ve heveslerimizin bir önemi yok. Onlar birer sabun köpüğü. Üzerine düşünülmemiş ve ruhumuzu besleyen güdü ki can damarları olarak kalmaya mahkum. Biz hep uyarız buna, hep çalışırız, hep yarışırız, hep ezberleriz. Hayatımızın her aşamasında sınavlardan geçeriz. Sonrasında, ya veziriz ya da rezil.

İnsanoğlu olarak muhteşem fikirlerimizle eğitimi şekillendirdiğimiz gibi, yaptığımız çalışmalarla doğayı baştan şekillendiriyoruz. Çöplerimizle süsleyip, zararlı gazlarla renklendiriyoruz. Dünyamızı, doğanın dengesini değiştirip duruyoruz. Bunları yaparken hiçbir kötülük yok içimizde. Sadece kendimize yaşanası bir dünya yaratıyoruz. Küresel ısınmanın giderek ilerlemesi ve bunun sonucu olarak ortaya çıkan felaketler biz insanların günahı değil. Sadece doğanın bize oynadığı bir oyun. İnsanoğlunun içinde bitmek bilmeyen bencillik ve açgözlülük olduğu sürece içimize temiz hava çekmek için yer aramaya devam edeceğiz.

İnsanlık sevgi ve paylaşım birer ölü değer olarak bakıp hırs ve açgözlülüğten oluşturdukları ve sadece savaş, mutsuzluk, kirlilik getiren bir yaşam biçimi kıskacında kıvrınmakta. Daha fazla mal, daha fazla para ve daha

fazla felaket!

Savaşı aynı zamanda doğamıza karşı da veriyoruz bütün elde ettiklerimize rağmen mutsuzuz. Tüketmek sevgiyi ve insanı değerleri ve bizi nereye götürüyor? Görünüşte belki uzaya. Ama iç dünyamız feryat figan! Kaygı taşımadığımız ve kendimizi, çevremizi görerek yaşadığımız bir geleceğe kavuşmak benim rüyam.

Ama içinde bulunduğumuz periyodik yarışma halinden bana ve benim fikirlerime saygıya da yer yok. Başkalarını taklit etmeden kendimi var edebilme fırsatım olacak mı bilmiyorum. Kaygılar sırtımızdan incek mi yoksa onları gün geçtikçe daha da küçüklerinin sırtına yükleyecek miyiz, bilmiyorum.

Benim geleceğim dendiğinde düşünebildiğim bu kadar. Eğer dünyaya bir daha gelseydim aynı ülke de mi doğmak isterdim? Hayır! Olabildiğince buradan uzakta, olabildiğince insanca, gerçek bir eğitim alabileceğim bir ülke isterdim. En azından robot gibi değil, insan gibi yaşardım.

Aliye ÇELİK 11/FEN

KARDEŞİM

Kardeşlik ne kutsal bağıdır değil mi? Aynı candan bir tane, iki tane, üç tane...Hepsi birbirine kenetlenmiş zincirler gibidir adeta. Anahtarı olmayan kilitli sandıklar. Kalbini açabildiğin sıkıntını anlatabildiğin tek kişidir. Belki de gözlerinden süzülen yaşların damladığı omuzlardır. Sevincini paylaşırsın ya da oturup saatlerce gülersin bazen de kırılıverirsin. Ama ne olursa olsun kalbindeki gül fidanını yeşertecek olan yine odur. Aradaki zincirleri kopartıp atamazsın için titrer oturup ağlarsın, bazen belli etmezsin sevdiğini bazen bakmaya kıyamazsın. Ona zarar gelmesin diye çırpınıp durursun, her şeyin en iyisini istersin onun için. Kırılmış kalbini yine ancak onun bakışlarıyla yumuşatabilirsin, başın sıkıştığında yine ona koşarsın. İşte benim dilimde ve yüreğimde kardeşlik böyle.

Tüm güzellikler senin için olsun sevgili kardeşim!

CANAN DEMİR 9/B

Misilleme I

Düştünüz dilime demiştim
Aslında hepinizi çok sevmişim.
Şimdi söyleyin ağlayan kim?
Fazla olmuş gözünüzdeki sim.

Mazgirt'ten geldi Uur
Evin artık düzgün dur
Susarsan tam süper olur
Şarkı söyle bize n'olur

Ovacık'tan yürüdü Murat
Gülseren okulun etrafında tur at
Yemeklere az tuz at
Kaysıalarını ucuzdan sat
Haliniz berbat, berbat.

Geldim bende Gazik'ten
Burcu sinirlendi birden
Duramaz artık sinirden
Korkun benim dilimden
Gelme okula saçlarını örmeden.

Yusuf'um bir garip ozan
Gülüstan'dır hep bize kızan
Kimdi bu sınıfın düzenini bozan?
Olmayın artık sazan.

Okul dikenli bir hayat
Uğun Can'da mı kabahat?
Yaparım size serenat
Bayramda yapın seyahat.

Madem geldin dünyaya
Abdest al, git cumaya
Ben bıktım kusurlarınızı saya saya
Burcu ayakkabımı iyi boya.

Kapıdan bir ses geldi
Saydım hatalarınızı oldu elli yedi
Kesmişsiniz dün akşam bir kedi
Evin başımın etini yedi.

Bir şiir okudum kitaptan
Var mı büyük Beşiktaş'tan?
Siz olursunuz hep bizi satan
Kimin ellerinde bu vatan?

Yusufcan DÖNMEZ 12/YD

MİSLEME II

Sibel Hoca binmiş ata
Erdik biz onunla Murat'a
Evin oldu bize kaynana
Dersleri dinleyemedik kaynata kaynata

Yan sınıfta oturur Sevil
Aklın varsa onun önünde eğil
Bizim sınıfın kızları hiç öyle değil
Kolumda çıktı bir siğil

Ferhat Hoca nerdesin ?
Allah belanı vermesin
Bir de YD' yi seçin dersin
Hani şimdi gurbet ellerdesin

Daha soğumadan gömleğinin teri
Yiyip bitirdiniz şekerleri
Derslerden kaldınız hep geri
Sibel Hoca bir peri

Tüm sınıfın temeli
Uğur Can başkan seçilmeli
Begüm Hoca'nın gözleri sürmeli
Murat yemek yemeli.

Van'dan şeker getirmişler
Amma da havaya girmişler
Kitabımız yok diye küçümsemişler
Yemekte menemen yemişler

Yazıklar olsun sana Evin
Sana mani yazam da sevin
Erciş merkezdedir evin
Pansiyondan aşağı in.

Uğurcan BEL /Yusufcan DÖNMEZ

12/YD

UNUTTUĞUMUZ

Mevsimler söz konusu olunca işler karışıyor diyemeyeceğim bu sefer. Çünkü kişinin dış görünüşünden bile anlayabilirsiniz, hangi mevsimi daha çok sevdiğini, daha çok beklediğini. Eğer cıvıl cıvıl bir insansan hiç tereddüt etmeden en sevdiğin mevsimin "ilkbahar" olduğunu söyleyebilirim. Şayet olan biten her şeye bir buruklukla yaklaşıyorsan, en heyecanlı anların bile hüznü açıklıklarını yakalamaya çalışıyorsan senin mevsimin "sonbahar"dır. Kış... Ağaçların dallarındaki, elektrik kablolarının üstünde akrobasi yapan, bütün çatıların üstünü kaplayan o görüntüleri kim sevmez ki! Ama bunca güzellik arasında hep bir burukluk vardır ki, bunu "sonbahar insanları" bile göremez. "Senin mevsimin ne?" sorusunun üç cevabı vardır; sonbahar, kış, ilkbahar... E? Hani yaz mevsimi? Hiç mi seven yok bu harikulade üç ayı?

Yitik aşk şiirleri okurken hep dikkatimi çeker; abartısız bütün şairler eğer mevsimleri de şiirin içine katmışsa, bu hiç şüphesiz sonbahardır. "Bir sonbahar günü girdin hayatıma.../ Yine bir sonbahar günü gidiyorsun / Ve ben / Dökülen yapraklar misali düşünüyorum gözlerinden."

Eğer yeni âşık olmuşsa şair, bu duygunun daha ilk demlerindeyse, o olayı mutlaka bir ilkbahar günü yaşamıştır. Sanki başka mevsimde âşık olunamazmış gibi!.. Yemyeşil otlarda gezinirken görür birini ve âşık olur. Günler geceler boyu onu düşünmekten başka bir şey yapamaz. Ne zaman bir kuş cıvıltısı duysa aklına 'o' gelir.

Veya bir ressam ütopyasındaki mekânı resmederken kış mevsimini kullanır. Yer gök bembeyaz, ağaçların dalları beyaz. Ya da bir yazar... Bir hikaye yazacaksa; acıklı, insanı derinden etkileyen bir yazı olacaksa bu, biraz kasvetli birazda beyaz, olmazsa olmaz kış mevsimini kullanır.

Peki ya yaz mevsimi? Neden kimse onu yazmaz, çizmez. Bir tek yeni nesil şarkılarda duyarım. Sanırım o da kafiyeli olsun diyerir.

Sokakta mendil satan çocuktan farksızdır bu mevsim. O çocuğu gördüğü halde, sanki hiç yokmuş gibi davranırlar. "Abi, abla bir mendil al!" sözleri her gece kulaklarımızı çınlattığı halde, sanki hiç duymamış gibi davranırız. Ama kimse bilmez ki asıl sevgi, asıl coşku o çocuğun içindedir. Birisi kafasını okşasa dahi hiç kimsenin sevinemeyeceği kadar sevinir.

Gamze Kola 10/B

GİDİŞİNLE TÜKENDİ MEKTUPLAR

Gidişinle kayboldu kelimeler...
Sözler anlamını yitirdi karşında.
Noktalama işaretleri yerini şaşırıp yokluğunda.
Şiirler anlatamıyor sensizliği.
Beyaz açmıyor içimi.
Şarkılar gülüşünden mahrum kaldı şu aralar.
Gidişinle tükendi mektuplar...
Kahvaltılar yavan geliyor artık.
Beş çayları ise sessiz...çaresiz...
Çiçeklerim küskün renklere.
Güllerim açmıyor artık sevginden eksik bahçemde.
Kabuslar daha bir kabus oldu, çekilmiyor...
Gidişinle kesildi sokaktaki tüm uğultular.
Kuş sesleri yok artık kulaklarımda.
Haftalardır beklediğim gün bir türlü belirmiyor panjurlarımın ardında.
Ve yıllardır sana hasret , yollarını gözleyen yüreğim
Dayanamadı kayboluşlara.
Gidişinle durdu zaman...
Sessizlik başımı ağrıtıyor.
Kulaklarımı sağır ediyor tüm fısıltılar.
Yalnızlık karabasan gibi çöktü üstüme.
Özlüyorum bir tanem seni çok özlüyorum.
Ama özlemek yetmiyor.
Eksik parçaları doldurmuyor.
Yapboz gibi hayatım...
En önemli parçası sen
En eksik parçası yine sen
Gidişinle doğdu karanlık
Bütün yıldızlar kaydı avuçlarımdan.
Ay küstü geceye..
Gece büründü kedere..
Sokak lambaları bir bir söndü.
Kaldırımlar daha bir dayanılmaz oldu...yürünmüyor..
Yollar uzuyor...
Zaman durdu akıyor...
Gamzelerim soluyor...davranışlarım yüzleşiyor..
Hayatım göçüyor gözlerimin önünde...
Son nefesimi verirken bile dilimde tek hece...
SEN..
Adın dilimde ölüyorum sessizce...
Son vedayı çakıp gidiyorum..
Elveda aşkım ben ölüyorum..
Senli günleri cehennemle...aşkımla takas ediyorum...
Hoşçakal yağmur gözlüm...
Ben aşkımda yanmaya gidiyorum.

İLGİ ÇELİK

10/B

ZAMAN TÜKENİYOR

Zaman bir çocuğunu daha feda ediyor bize. Yeni bir gün daha başlıyor. Her gün diğerinden çok daha farklı bir şekilde geçiyor. Geçen gün, abisinden daha iyi olmak isteyen bir kardeş gibi. Gün ışıkları doğduğunda yatağımızdan istemeyerek ayrılıyor. Tatlı uykumuzdan arınmak için yüzümüzü yıkıyoruz. Yeni ama bir o kadar da tanıdık bir okul günü için hazırlanıyoruz. Hem tanıdık hem yabancı. Aynı aynaya bakmak gibi... Aynadaki kişi hem sensin hem de hiç görmediğin bir yabancı. Dakikalar bardaktan boşalıncasına geçerken kendimizi kapının önünde buluyoruz.

Okula geliş ise soğuk hava eşliğinde bizi ayıltıyor. Okulun bahçesindeki olmayan kuşların seslerini dinliyoruz. Belki bizimle konuşmak ister umuduyla ağaçları süzüyor gözlerimiz. Ama konuşmayacak çünkü artık her şey somut. Hayatımız bir film seti. İnsanlar ise sadece figüran. Eğer istersek sadece bir saniyede görünebiliriz, tüm dikkatleri üstümüze de çekebiliriz seçim bizim. Okulun kapısına geldiğimizde ise bu düşler aleminden sıyrılıp kalabalığın içine karışıyoruz. Kalabalık bir kara delik gibi bedenimizi ve düşüncelerimizi içine çekerken hayal gücümüz ve duygusal zekamız iyice yok oluyor. Dersliklere doğru giderken içimizdeki sıkıntılar daha da artıyor. Belki de erken başlamasaydı bize bu kadarda kötü gelmezdi. Toplanmak için aşağıya inerken hayatımızdaki tanıdık yüzlerle karşılaşılıyor "arkadaşlarımızla". Onlar ilkbahardaki kuşlar gibi cıvıldarken ne dediğini anlayamasak da sadece gülümsüyoruz. Neler olduğunu anlamadan kendimizi yine merdivenlerde buluyoruz. Dersler sıradanlıkla geçerken yeni şeyler öğreniyoruz. Bilginin "kıyımlarının kıyımlarını".

Her arayışı ipe çekerken son ders oluveriyor. Okul büyük bir hızla okuldan ayrılırken kendimizi bu akıntının içinde buluyoruz. Arkadaşlarımızla buluşup eve dönerken geçen günün hızını düşünüyoruz. Sanki az önce girmemiş miydik okulun kapısından? Eve gelince zaman, ödevler, yemek ve dinlenme derken su gibi akıp gidiyor. Gece yatağımıza giderken üzülüyoruz, bir çocuğun daha öldüğünü anlıyorsun; sıradanlıklara kurban bir çocuk daha...

CANSELİ EZGİ YÜNEY

9/B

DALMAK İSTİYORUM MACERALARA

Kitap, kitap getirin bana
Dalmak istiyorum maceralara
Paylaşmak istiyorum acıları
Öğrenmek istiyorum hayal kurmayı
Ben kitaptan öğrenirim hayatları
Paylaşırım mutlulukları, acıları
Koşarım oradan oraya, maceralara
Okumak isteğim artar bu kitaplara

Başladım mı okumaya
Gidiveririm uzak diyarlara

Kitaplar bizlerden bir şeyler götürmez
Biz götürürüz kitaplardan her defasında
Her sayfasında yeni bir bilgi, yeni bir haz
Bitirdik mi kitabı, buluruz sayfaları az

ÜİKÜ ÖZYURT 11/FEN

HAYAT KIRIKLIĞI

Şimdi doğdun çocuk. Daha hayata geldiğin için döktüğün ilk gözyaşı bu. Geldiğin yeri tanıyamamanın tadını çıkar. Küçüksün daha em istediğin kadar ya da istemediğin kadar.

Şimdi büyüyorsun çocuk. Tanıdıkça dünyayı parçalıyorsun oyuncakları, verilen eşyaları. kusuyorsun;halılara, üstüne başına...

Şimdi yürüyorsun çocuk. Ayaklarının üstünde durabilmenin tadını çıkar şimdilik. Düşükçe küseceksin onlara. Yerde emeklemeyi seveceksin zamanla. Şimdi okuyorsun çocuk. Harflerle buluştun. Artık yazabileceksin. Şimdilik eğlen onlarla. Sonra yırtacaksın cümleleri. Küfretmeyi öğreneceksin, annenden yemediğin tokadı yiyeceksin daha. Arkadaş neymiş o yaşlarda öğreneceksin.

Şimdi gülüyorsun çocuk. Şimdilik eksik etme onları yüzünden. Sonrasında arasan da bulamayacaksın.

Şimdi sınavdasın çocuk. Bu verdiğin kaçınıcı sınav farkında değilsin ilk'miş gibi davran daha çok göreceksin.

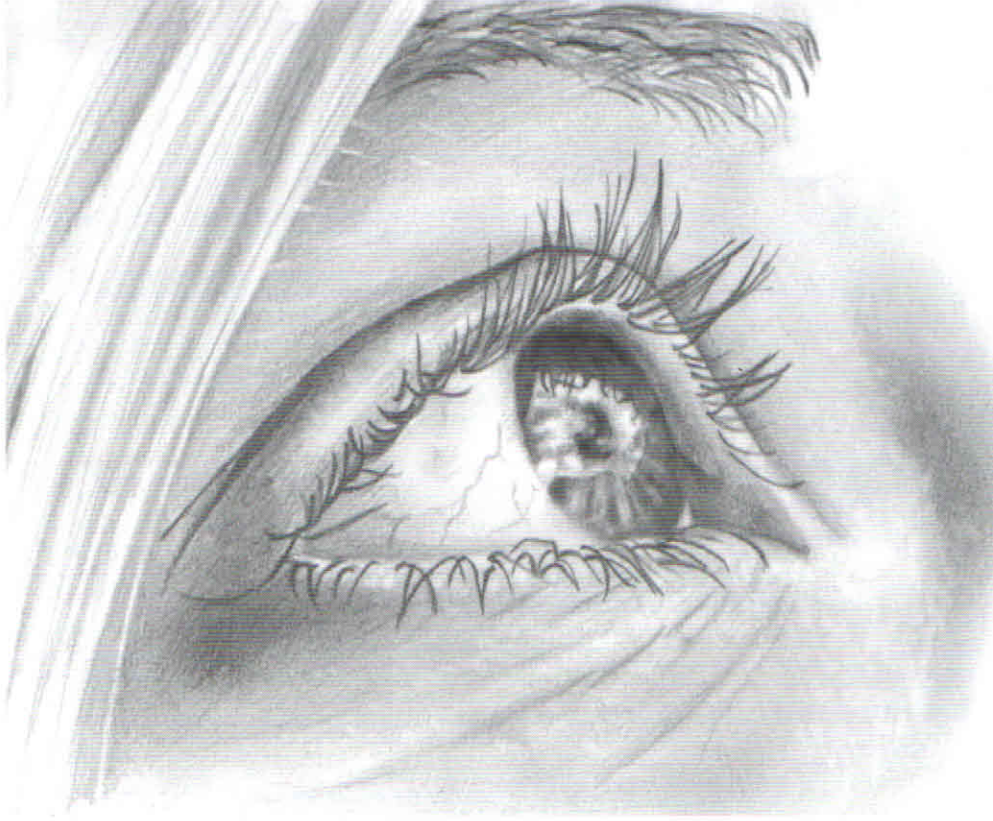
Şimdi düşünüyorsun çocuk.

Bırakma kendini kalk dayan. Güldüğün anları getir gözünün önüne, ağzından çıkan ilk kelimeyi, oyuncaklarını, ayaklarının üstünde durmayı.

Şimdi batıyorsun çocuk. Şimdi batıyorsun. Parçaladığın oyuncaklara, ettiğin küfürlere, kustuğun halılara rağmen.

Şimdi gidiyorsun çocuk yalnız olmadığını bilmeden.

Aliye ÇELİK 11/FEN

BİR TUTAM MUTLULUK

Hayatı öğrendim kitaplardan. Kimi zaman hayallerimin ötesinde, kimi zamansa iliklerimde hissettim kitaplardan öğrendiğim duyguları. Onlardan aldığım şefkat , bir okyanus kadar büyük , bir annenin sevgisi gibi gülümsüyor yılların yorgunluğunu taşıyan yüzüme.

Yine içimde bir kederle kitapların yuvasına doğru yol alıyorum. Düşünüyorum da acaba beni gördüklerine sevinecekler mi her zamanki gibi?

İçinde sonbaharı taşıyan

gönlüme baharı getirecekler mi tekrardan? Yeniden kendimi bulacak mıyım onlarda? Ve yanlarına yettiğimde yanıltmıyorlar beni. Her zamanki gibi dalıp gidiyorum düşler okyanusuma. Kulaçlarım yok, yüzemiyorum ama can dostlarım, kitaplarım, elini uzatıyorlar bana. Tam o anda o karanlık, dipsiz, kör kuyudan çekip alıyorlar beni.

Kitaplarım arasında kaybolup gidiyorum. Kitaplarımın yuvası diye adlandırdığım kocaman kütüphaneme girince göz pınarlarım susuyor, düşlere açılan dünyanın kapısı açılıyor ve her şeyi unutuveriyorum birden. Kitaplarımı gördükçe imreniyorum...

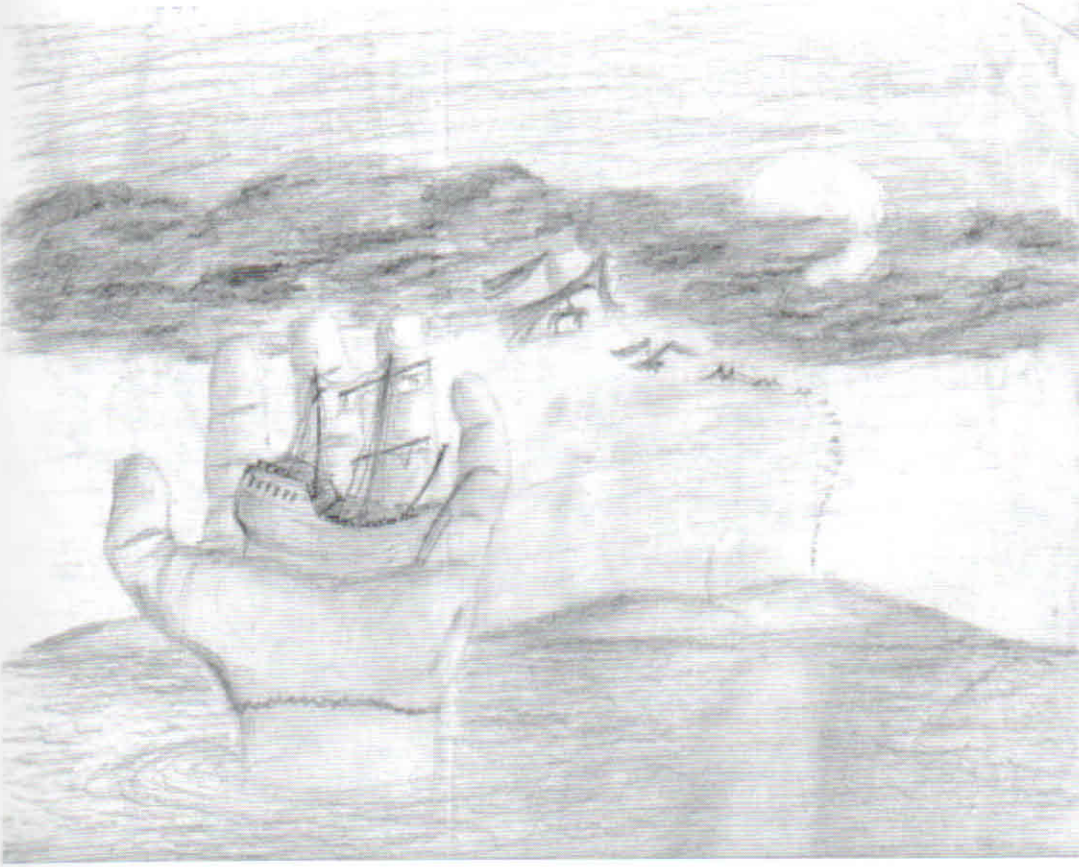
Çünkü yan yana dizilmişler, fısıldaşıyorlar. Sonra derin bir sükut... Biliyorlardı beni , tüm evrene küskündüm. Sadece bu sanat yuvasında açılırdım onlara. Bazı geceler konuşurdum , içimi dökerdim satırlara.

Ve kitaplarım hiç yılmada , sabırla dinlerdi beni. Sükunet dökülürdü yuvamıza damla damla. Artık kitaplarım beni sevmişler, kabullenmişler. Bende onlarda bulmuşum kendimi . Onlara dalarken yaşamışım en güzel duyguları...

Benim dünyam kitaplarımdan ibaret . Köy işlerinde nasır tutan ellerim, onlarda derman buluyor. Kelimeler, cümleler uçuşuyor kafamın üzerinde. Kelimeleri toparlıyorum, yüzüme gülüyorlar. Gözlerimin içi ışıltıyor. "Haydi, hayaller, mutluluklar diyarına gidelim."dercesine gözbebeklerime kadar işliyorlar sevgi dolu bakışlarını. O anda tüm umutsuzluklar, mutsuzluklar bir bir uçup gidiyor kafamdan . Kitaplarla el ele mutluluklar diyarına uçuyorum , gidiyorum , gidiyorum ve dalıveriyorum umutlar , mutluluklar , bilgiler , güzellikler okyanusuna. Bir tutam mutluluk alıyorum avucuma .

Tekrar iliklerime kadar hissediyorum, merdivenimi dayıyorum güzelliklere...

Gözde YANARDAĞ
10/B

BİTMEK BİLMİYEN NEFES

Dalgalar sokakta birbirini kovalayan çocuklar gibi köpük köpük ardı sıra sahildeki her şeyi alıp götürüyordu. Karayla birleşmiş olan balina gibi kocaman bir ada, sanki şimdi iplerini sahilden koparıpta denize, hırçın dalgaların arasına, karışacaktı. Güneş yavaş yavaş o tatlı gülümsemesini denizden çekmeye başladı. Bulutlar fırtınalı bir havada karaya vurmuş bir gemi gibi parça parçaydı. Deniz her şeye inat vuruyordu dalgalarını kıyıya. Kardelen nasıl âşıkça güneşe, deniz de öyle

âşıkta kıyıya... Masum, aynı zamanda hırçın bir âşıkta onlarınki. Kardelen, karın altından çıkarken, güneş nasıl kardeleni sıcaklığıyla okşuyorsa, deniz de kıyıyı okşuyordu bu hiç bitmek bilmeyen tan vaktinde.

Deniz, kıyıya o kadar âşıkta ki kıyıya vurduğu her dalgada kıyından bir şeyler alıyordu. Bazen bir zaman oluyordu bu, bazen hayatı yitip bir sarhoşun, içine benliğini, hatıralarını ve geçmişini bırakıp gittiği bir şarap şişesi ya da bir şairin son dörtlüğü... Kıyı da denize âşıkta. Ama kıyı denizin sesine, kokusuna, rengine, hırçınlığına, âşıkta. Kıyı denizi içinde yaşatıyordu. Kıyının hissettikleri deniz ile her şeyi çılglık çılgılığa ve bir o kadar da sessiz yaşamak... Bütün zıtlıkları aynı anda yaşamak... Kıyı, denize hep şöyle diyordu: " Gece ve gündüzü, aşk ve nefreti, iyi ve kötüyü, çılgılığı ve sessizliği, seni ve sensizliği aynı anda yaşıyorum. Sen haykıran sessizliğimsin. Nefesimsin..." Bazen bir fırtına olup kıyıya vuruyordu deniz kızdığı zaman. Kıyı o kadar acı çekiyordu ki, kıyının çılgıklarından martılar kaçışıyordu. Ama bu çılgıklar canının acımasından değil, nefesinin kesilmesinden, artık nefesini, denizini; iliklerinde hissedemeyişindendi. Denizin ona olan kızgınlığı üzüyordu onu ve kahrediyordu. Gözyaşlarını denize akıtıyordu. Bazen de o kadar sessiz, sakin bir şekilde seviyordu ki, susturucu takılmış bir silah, saati durmuş bir bomba gibi. Haykırırdı ama duyuramazdı sevgisini. Denizin sesi bu olsa gerek. Denize kıyının onu duyması yetiyordu. Kıyının denizi duymadığı zamanlar, deniz kadehine doldurduğu hüznle sarhoş olur, kıyının ona tüm sevgisiyle verdiği kum taneleriyle ayılırdı. Kıyı biliyordu denizin onu sevdiğini. Denizin sesi yetiyordu kıyıya. Denizin sesi... Onu duyabilmek, hissedebilmek, en önemlisi sevebilmek... Kıyı denizin sesine âşıkta. Onu asıl büyüleyen oydu. Denizin sesi, kıyının hayatının değişmeyen ezgisiydi. Hayatının notalarını yazıyordu. Deniz, hangi notayı kıyının önüne koyarsa, kıyı o şarkıyı çalıyordu.

Gülseren DURGUN
12/YD

HÜZZAM

Sen hatırladıkça benden aktı toprağa karıştı her şey
Sende filizlendi bende sarardı bütün umutlar
Şimdi sen aşk içinde bütün bütün
Ben eksik, esrik, biraz ekşimsi
Keder mi dersin ince bir hezeyan mı sadece
Üç geceye geçer mi
Yoksa ağu olur yapışır mı ruhunun bütününe
Ağlayasın gelir de kalır mı gözünün minicik kertesinde
Böyle bekleyip öyleeee bakıp
Dönerken yüzün yerde
Bir daha dönüp bakıp ağlayasın gelir de kalır mı
Gözünün artık o koca kertesinde?
Artık bir özlemdir pervasızlık.
Yoksa pervasız bir özlem mi
Sevdayla dolanmış ruhunun mahçubiyet kapısına.

Evveller ve eceller içinde
Biraz tutuk biraz tutsak,
Biraz hüznün biraz hüzzam
Dokunurken bedeninin buğulu camlarına.

*“Hazan vakti erişmeden
Ecel gelip yetişmeden
O çeşmeden bu çeşmeden
Kana kana içsem diyor”*

Ben dokurken biraz hüzzam
Sen vakitsiz heyecan sen vakitsiz işve içinde.

*“Gönlüm seher yeli gibi
Daldan dala essem diyor
Coşsam bahar seli gibi
Setler yıkıp geçsem diyor”*

Bir nidadır binlerce nida içinde
Belki biraz zayıf bir çığırtkan
Belki bir aksiseda
Döner döner ay tutkunu başında.
Sonbahar gazelleri içinde bir naif gazel ne garip
Elinde, dilinde, yüreğinde.
Yekpare dönüyor ay ışığı karanlığında.
Sonra bin pare dağılıyor beden ruh aleminde
Biraz hüznün biraz hüzzam
Evveller ve eceller içinde.

MELİKE BÖRÜBAŞ YÜNEY

ŞAH VE SULTAN

Yazar İskender Pala'nın kaleme aldığı tarihi bir roman.

Hırslı iki hükümdar.

İktidar için...

Hükmetmek için...

Bir tarafta Şah(İsmail) diğer taraftan Sultan(Selim) ...

Şah İsmail, henüz çocuk yaşta. Üzerinde hem manevi bir yük, hem dünyevi kaygılar taşımakta. Baba ocağı Erdebil'den çıkıp Safevi Devleti'ni gerçek ve kuvvetli bir yapıya kavuşturma sorumluluğu ve hırsı yüreğinde. Hem bir asker hem bir Şeyh. Selim ise Trabzon'da otuzlu yaşlarda bir Şehzade. Babası II. Bayezit'a dış bilemekte, onun barışçı ve ılımlı kişiliğine tahammül edememekte, adeta Trabzon dağlarının arasından fışkıracak bir volkan sabırsızlığında. Otuzlu yaşlarına yakın ve iktidar şansı olmayan bir Şehzade olarak babasının Doğu'da büyüyen ve sürekli Anadolu'dan halk yığınlarını kendine çeken Safevi tehlikesine karşı izlediği ılımlı politika karşısında bir şey yapamamaktan rahatsız.

Yavuz, çok geçmeden kaderini değiştirmenin hesaplarını yapıp babası Bayezit'ı ve ağabeyi Korkut'u saf dışı bırakarak amaçları için kılıcını 'çocuk Şah' dediği İsmail'e ve onun Anadolu'daki gönüldaşlarına karşı sallamaya başlar.

Şiilik ve Sünnilik mücadelesinde çekilen kılıçlar, akan kanlar katledilen binlerce masum insanlar. İnanmışlığın, itaatkârlığın kısılcacında yok olan bedenler Çaldıran Muharebesi olarak tarihte kanlı bir sayfa bırakır.

Bizi tarihin 500 yüz yıl öncesine götüren, zamanın durduğu, kılıçların çekildiği, naraların atıldığı Çaldıran Muharebesi adeta bir kardeş kavgasıdır.

Pala, Şah İsmail'in eşi, güzelliğiyle ünlü Taclı Hatun nezdinde de hem Şah İsmail'in hem de Sultan Selim'in duygusal hayatlarına ayna tutmakta. Aslında Şah İsmail'in içinde bir Hatai; Sultan Selim'in içinde de bir Şair muhibbi yatmakta. Şair Selim, 'Şirler titrerken pençe i kahrımdan/Beni bir gözleri ahuya zebun etti felek' derken; İsmail de şiirleriyle taraftarlarının gönlünde manevi boyutuyla yaşamakta.

Pala'yı bu eseri yazmaya iten NEDEN?

Ne Şah kalır ne Sultan diyor PALA.

Kalıcı olan kardeşliktir, birliktir, kültürdür. Pala'nın bu fikrine katılıyoruz mutlaka. Ama bazı tarihi gerçeklere hiç değinmemeyi tercih etmiş. Yavuz Sultan'ın keskin öfkesi ve hırsı yüzünden babası Bayezit'tan aldığı 'Beni rezil ettin oğul, Şirpençeler elinden gidesin!' bedduası yersiz değildir. Nitekim Yavuz da babasının bedduasına uğrayıp Şirpençe adı verilen bir hastalıktan..... yaşında ölmüştür. Şah İsmail ise Çaldıran'da uğradığı ağır yenilginin yaralarını sarmaz. Doğduğundan beri taşımak zorunda kaldığı bu ağır yükü oğlu Tahmasb'a bırakarak tarih sahnesinden çekilir.

Nursel AŞKIN/Tarih Öğretmeni

ÇALIŞAN ANNE OLMANIN KEYFİNİ ÇIKARIN

Kadın olmak yaşamda çeşitli roller üstlenmemizi sağlar, bunlardan biri de anne olmaktır. Bu role bir de işimiz eklenince "çalışan anne" ortaya çıkar.Yaşamımızda büyük değişiklik yaratan "anne olmak" elbette alıştığımız yaşamın akışını değiştirecektir, ancak kadın doğal olarak ve çok başarılı bir şekilde buna adapte olmaktadır.

Anne olduktan sonra işini bırakan "anne çalışmamalı çocuğuna bakmalı onu eğitmeli" fikrini savunan , 'kadının yeri evi ve çocuğunun yanındır' diyen görüşlere hiçbir zaman katılmadım.Bir iş,bir hayat kimseye adanmamalı bence,bu hayatımızdaki en değerli varlıklar olan çocuklarımız bile olsa.Diyelim ki çocuğumuz oldu, işi gücü bıraktık,her şeyimizi çocuğumuza adadık, kendimizden çocuğumuz için vazgeçtik.Peki, adanmış hayatların kime ne faydası olabilir ?

Bazen yaşadığımız zorluklar ve zorunluluklar bizi işimizden uzaklaştırabilir.(Özellikle oğlumun hasta olduğu dönemlerde yaşarım ben bunu).Böyle durumlarda işten ayrı kaldığımız süreci çocuğumuz için en yararlı şekilde planlamalı ve ne istediğini bilen bir anne olmalıyız.

Bir kadın olmak, eş olmak, anne olmak çok güzel duygular ve sorumluluklar, ancak bizi mutlu eden bu deneyimin bizi sıkıntıya sokan "mükemmel eş", "kutsal anne", "iyi anne" gibi rollere götürmesini engellemeliyiz. Biz çocuğumuzla mutluysak, mükemmel ve kutsal anne de biziz demektir. Elbette dönem dönem pişmanlıklar duyabiliriz, içgüdülerimize fazlasıyla kapılabiliriz, vicdan azabı duyabiliriz. Böyle durumlarda koşullarımızı düzenlemeli ve işimizde mutlu olmaya çalışmalıyız. Ben, tüm gün çocuğunun yanında olup da yarım saatini çocuğundan esirgeyen,çocuğuna dokunmayan çok anne biliyorum.

İsmi hatırlayamadığım bir yazarın "Çalışan annenin ileride kazandıkları şu an kaybettiklerinden çok daha fazladır" sözü oğlum için üzüldüğüm,onun yanında olamayışımın pişmanlık ve vicdan azabı duyduğum anlarda imdadıma yetişiyor. Her sabah oğlumu bırakırken gözlerim dolsa da çalışan anne olmanın keyfini çıkarıyorum. Çünkü çalışan anne, güçlü anne demektir.

Tüm çalışan anneleri sevgi ve saygıyla selamlıyorum

Gülsüm AKTAŞ ERÇEK
Bilişim Tekn. Öğrt

MASUMİYET MÜZESİ: Modern bir Aşk Destanı

Kitabın ilk bölümleri hızlı gelişen olayların ve psikolojik hareketliliğin yoğun olduğu ve bu yüzden de Orhan Pamuk'ta görmeye pek alışık olmadığımız kolay okunan bölümler... İstanbul'un önde gelen işadamlarından birinin oğludur Kemal ve emekli bir bürokratin Avrupa'da eğitim görmüş kızı Sibel'le evliliğe giden bir birliktelik içindedir. Hepsi de kendi sınıflarından olan bir gurup arkadaşlarıyla yeni açılan mekanlarda eğlenerek, aynı zamanda da evlilik hazırlıkları yaparak zaman geçirmektedirler. Her şey olması gerektiği gibidir. Ta ki uzak akraba kızı Füsun olanca güzelliğiyle ortaya çıkana kadar...

Henüz lise öğrencisi olan uzak ve yoksul akraba kızı Füsun büyüleyici bir güzelliğe sahiptir. Kemal'le Füsun arasındaki yaklaşma çok hızlı ve tutkulu olur. Füsun'dan kendini alamaz Kemal. Basmacı ailesinin, kullanılmayan eşyaların deposu olarak kullandıkları Merhamet Apartmanı'ndaki daire Kemal ve Füsun'un çocukluk anılarının canlandığı ve birlikte olabildikleri, romanın neredeyse tamamında hiç kaybolmayan bir mekandır.

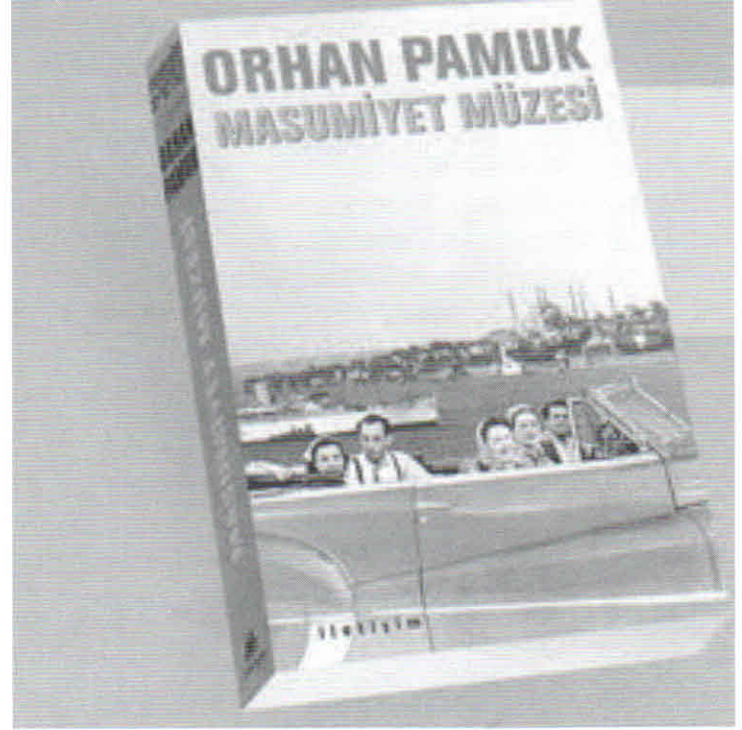
Bu hızlı başlayan birliktelik, Kemal'in güzel, iyi tahsilli ve zarif Sibel'le nişanlanmasından sonra Füsun tarafından hızla kesilir. Bir anda Füsun'un izine bile rastlayamamak Kemal'i hiç de beklemediği bir duruma sokar. Kemal için Merhamet Apartmanı'nda Füsun'dan kalan irili ufaklı hatıralarla baş başa olacağı, onu sadece bunlarda bulacağı zamanlar başlar. Füsun'u göremedikçe onun hayatında nasıl da vazgeçilemez olduğunu daha iyi kavrar ama onun izini dahi bulamamaktadır. Hatta bu iş için bir komiserle bile anlaşır. Füsun'u tekrar bulduğunda, Sibel'in tüm gayretlerine rağmen, Kemal Sibel'den ayrılmıştır artık ve Füsun da başkasıyla evlidir. Böylece kendini Füsun'dan alamayan Kemal'in, Füsunlara bitmek tükenmek bilmeyen akşam misafirlikleri başlar. Füsun, annesi, babası ve Füsun'un kocası, Çukurcuma'daki evde birlikte yaşamaktadırlar.

Yazar bu ziyaretlerle birlikte önümüze bir ayrıntılar denizi koyar. Füsun'la ilişkili her şey onun içtiği sigara izmaritlerine varana kadar her şey, Kemal'in içinde sevgisini ve saplantısını var ettiği her şey, okuyucuyu neredeyse boğacak kadar yinelemelerle anlatılır. Bu anlatımlar fazlalıkları nispetinde incedir ve hiç kaybolmayan bir eksen etrafında dönerler.

Kitapta Füsun'un kocası Feridun'un sinemaya olan merakından yola çıkılarak, yetmişlerin ve seksenlerin Türk sinemasına ve Yeşilçam'a bol bol değinilmiş. Türk sineması oyuncularının acemiliklerine rağmen, insanları sarmalayıp etkileyen atmosferleri etrafında bolca dönülür. Dönemin Yeşilçam'ında sansür kurulunun nasıl işlediği, senaryo yazarlığının nasıl yürüdüğü olaylar ve kişiler üzerinden verilir.

Doğrudan verilmeyen tek şey: Füsun! Adı gibi bir efsun havasında gezinmekte romanda. Füsun'un iç dünyasına ait kendi ağzından çıkan tek cümle bile yok. O sadece Kemal'in garip penceresinden bize görünmekte. Bolca üzerinde durulan özelliği, çok güzel olması. Romanın başında oldukça cesur bir şekilde aşkını yaşayan ama aslında hep susarak direnen Füsun. Kimsenin ruhunu göremediği ve herkesin kendine göre bir sahiplenme anlayışıyla sevdikleri Füsun...

Neden mi Masumiyet Müzesi... Müzeler, çöp evler, koleksiyoncular... Pamuk, Kemal'in ayrıntılarla büyüyen aşkını anlatırken hepsi üzerinde titizlikle duruyor. Bu müzeler İtalya'dan tutun da Fransa'ya

TUNCELİ ANADOLU ÖĞRETMEN LİSESİ

Dünyasını, içinde Füsün olmadan Füsün'u yaşadığı bir objeler ve anılar dünyası haline getirir..

Kitapta, Pamuk'un günlük hayata dair ayrıntıları verebilme gücü, insanı şaşkına çeviriyor. Her gün, her an olmakta olanı ve aslında hepimizin günlük yaşam içerisinde tekrarlamaktan göremez hale geldiğimiz binlerce ayrıntı... 1960'lı yılların İstanbul'unun elit insanların sosyal ve siyasi hayatları ve yaşayış tarzları da bu paralelde 1990'lara kadar anlatılıyor. Dönemin eğlence mekanları ve tarzı, ne yenilip içildiği, nasıl giyinildiği, ehliyet kurslarının işleyişi, insan ve iş ilişkilerinin nasıl ilerlediği, Avrupai yaşam tarzının benimsenen yönleri, Batı'nın yaşam tarzının nasıl İstanbul'un üst tabakasına sindiği, yalılar, Avrupa'da tahsil görmüş genç kızlar, blucin modasının Türkiye'yi sarması kıt bulunan Avrupa içki ve sigarasının kıymeti, üst sınıfa mensup Kemal Basmacı'nın biraz tuhaf kişiliğini ortaya çıkaran bir aşk atmosferinde veriliyor. Romanın sonunda Masumiyet Müzesi'nin yerini gösteren bir kroki ve müzeye giriş bileti de verilmiş. Nazan Öncel ise şarkısında yer verdi Masumiyet Müzesi'ne.

Canım benim nasılsın
Daha daha nasılsın?
İkimizin resmi yan yana
Duvarlara asılsın
Ne ordayım ne burada
Ne yerdeyim ne gökte
Tatlı acı anılarla
Merhamet Apartmanı'nda
Bir en varsın aklımda
Limon bile farkında....

SİBEL TAŞ

Tunceli Sarımsağı (*Allium tuncelianum*)

Sarımsak, Antikçağ Sağlık Tanrısı Asklepios'un sembollerindedir

Anadolu'da ilaç yapımında kullanılan en önemli bitkilerden birisi de soğan ve sarımsak olarak adlandırılan *Allium* türleridir. Ülkemizde endemik türleri oldukça zengin olan yabani soğan ve sarımsaklar ilaç yapımında kullanılırlar. Örneğin Tunceli yöresine endemik *Allium tuncelianum* yiyecek amaçlı tüketilmenin yanı sıra, yörede enfeksiyonlara ve yüksek tansiyona karşı da kullanılmaktadır. Ülkemizde sarımsak olarak adlandırılan *Allium* türleri de bulunmakta olup, Tunceli dolayında yetişen endemik "kaya sarımsağı" *Allium macrochaetum* subsp. *tuncelianum*, dünyada sadece Bursa'daki Uludağ'da yetişebilen endemik "sarı sarımsak" *Allium flavum* subsp. *flavum* var. *minus*, dünyada sadece Kazdağ'ında bulunan lokal endemik ve yok olma tehlikesi altında olan "yabani sarımsak" *Allium kurtzianum* bunlara örnektir. Sarımsak bitkisinin binlerce yıldan bu yana ilaç amacıyla kullanıldığı bilinmekte, hatta günümüzde bile sarımsağın etkileri popüler yayınlarda tartışılmaktadır. Antikçağ'da da sarımsak Sağlık Tanrısı Asklepios'un sembollerinden biridir. (14) Antik Dönem'in en ünlü asklepionlardan birinin kurulu olduğu Pergamon Antik Kenti'nin tam ortasında endemik bir *Allium* türü bulunur, hem de antik kentin tam merkezi olan akropolde yetişir: *Allium proponticum* subsp. *proponticum* bitkisi belki de Bergama asklepionunda hastaların tedavisinde kullanılan bir bitkiydi.

Munzur Vadisi Milli Parkı

Bitki örtüsü bakımından çok zengin olan Munzur Vadisi Milli Parkı florasında, 1518 çeşitli bitki kayıtlı olup, bunlardan 43 çeşidi Munzur Dağlarına, 227 çeşidi Türkiye'ye endemik türlerden oluşmaktadır. Munzur Dağlarından başka hiçbir yerde bulunmayan endemik bitkiler arasında Çan Çiçeği, Erzincan Kirazı, Bindebirdelik Otu, Munzur Kekliği, Munzur Dügün Çiçeği, Dağ Çayı, Munzur Dağı Oltu Otu ve Menekşe sayılabilir. Ovacık ilçesiyle Munzur gözelerinden 1.5 km. aşağıda Munzur Suyunun iki yanında bölgenin karakteristik ağacı olan huş meşceresi bulunmaktadır. Ülkemizde ender bulunan ağaç türlerinden olan huş, bu bölgede su kenarında güzel gövde yapmakta ve bölgenin florasına önemli bir katkı sağlamaktadır.

Allium tuncelianum 'Munzur Dağları'nda yetişen ender bitki türlerinden biri olan *Allium tuncelianum*

TUNCELİ ANADOLU ÖĞRETMEN LİSESİ

Ovacık ilçesi ve Erzincan sınırında yetişmektedir.

Tek dişli başları bulunan Tunceli sarımsağı 1500-2000 m yükseklikte , taşlı çakıllı yerlerde mayıs ayında yeşillenip ağustos ayında tohumlarını döker. Bu bitkinin doğada nasıl çoğaldığı bilinmiyor ve bugüne kadar yerinde yetiştirme çalışmaları yapılmamış.

İki yıllık bir bitki olan Allium tuncelianum evrimini tamamlayamadığından hızla yok olmasına rağmen laboratuvar ortamında doku kültürü ile çoğaltılmaktadır.

Bitkiye adını veren Prof. Dr. Mehmet Koyuncu ve Prof. Dr. Neriman Özhatay'ın çalışmaları sonunda deneme amaçlı ekimler 2004 yılında Tunceli'de gerçekleştirilmiştir.

Üretim projesi

Tunceli sarımsağının korunması ve yetiştirilmesi amaçlı proje, Ulaşılabilir Yaşam Derneği (UYD) tarafından UNDP GEF/SGP desteğiyle başlatıldı. Üç yıl sürecek projenin farklı hedefleri var: Amaç yöre halkı için sürdürülebilir bir geçim kaynağı yaratmak, toplayıcı aileleri üretici aileler haline getirmek. Projenin hazırlık çalışmaları 2003 Mart'ında başladı. UYD ile birlikte bölgeyi ziyaret eden Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Tıp Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Mehmet Koyuncu, Ankara Üniversitesi Bahçe Bitkileri Bölümü Öğretim Üyesi Prof. Dr. Ruhsar Yanmaz ve Yalova Atatürk Bahçe Kültürleri Merkez Araştırma Enstitüsü'nde Görevli Gülay Besirli bitkiyi yerinde inceledi. Deneme amaçlı ekimlerde sarımsağın iklim ve toprak isteği tespit edilecek, ayrıca tohumlarından çoğaltma işlemleri, laboratuvar ortamında doku kültürü yoluyla hızlı çoğaltma denemeleri yapılacak. Bu denemeler ile tam olarak kaç yıllık bir bitki olduğu ve nasıl yetiştirilebileceği kesinleşen sarımsağın Ovacık'taki üretimi için planlama yapılacak.

Nasıl Tüketiliyor?

Bölge insanının geçmişte temel geçim kaynağı tarım ve hayvancılık. Ancak köylerin boşaltılması geçim kaynaklarına ağır bir darbe olmuş. Ekonomik sıkıntılar insanları başka geçim kaynakları aramaya yöneltmiş. Bunlar arasında başta Tunceli sarımsağı olmak üzere doğada kendiliğinden yetişen çeşitli bitkilerin toplayıcılığı da yer alıyor. Tunceli sarımsağının ticari bir değeri var. Tunceli ve civarının yanı sıra Ankara, İstanbul gibi büyük şehirlerde satışa sunuluyor, hatta belli miktarlarda yurtdışına da gönderiliyor. Tunceli sarımsağı her yıl artan miktarlarda toplanıyor. Erken dönemlerde, genellikle zamanından 1-2 ay önce, toplanan sarımsağın kısa sürede doğada yok olma tehlikesi bulunuyor.

Tunceli sarımsağının Koruma ve Yerinde Kültüre Alma Projesi

Tunceli sarımsağının yerinde korunması ve yetiştirilmesi amaçlı proje, Ulaşılabilir Yaşam Derneği tarafından GEF Küçük Destek Programı (SGP) desteğiyle başlatıldı.

Öncelikle sarımsağın değişik ekolojilerde deneme amaçlı ekimlerinin yapılmasına başlandı. 2003 Ekim ve Kasım aylarında Van, Ankara, Yalova'da ve Ovacık'ta ise deneme amaçlı 5 ayrı arazide ekimler yapıldı.

Bu ekimlerle sarımsağın iklim ve toprak isteği tespit edilecek. Ayrıca tohumlarından çoğaltma işlemleri, laboratuvar ortamında doku kültürü yoluyla hızlı çoğaltma denemeleri yapılacak. Bu denemelerle kaç yıllık bir bitki olduğu ve nasıl yetiştirilebileceği kesinleşen sarımsağın, Ovacık'ta üretimi için planlama yapılacak. Bununla birlikte üreticilerin kuracakları bir kooperatif ya da benzeri bir örgütlenmeyle, yörede üretilecek sarımsağın yöreye özgü marka tescili yapılmasıyla, kayıtlı ihracatı da yapılması planlanıyor.

Şimdi deneme için ekilen sarımsakların sonucu merakla bekleniyor. Bu sarımsaklar kök tutarsa, hem doğadaki yabani sarımsaklar için, hem de yöre insanı için yeni bir umut yeşerecek.

ÜMİT YÜNEY /BİYOLOJİ ÖĞRETMENİ

ALTIN ORAN VE FİBONACCİ SAYILARI

Orta çağın en büyük matematikçilerinden biri olarak kabul edilen Fibonacci İtalya'nın ünlü Pisa şehrinde kesin olarak bilinmemekle birlikte 1170 yılında doğmuştur.1201 yılında "Liber Abacci" (cebir kitabı) adında bir matematik kitabı yazmıştır. Arap rakamlarını ve bugün kullandığımız sayı sistemini Avrupa'ya tanıtmıştır. Avrupa unutulmuş bilgileri Fibonacci sayesinde yeniden hatırlamıştır...

Fibonacci Sayıları: 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, 377, 610, 987, 1597, 2584,...

Fibonacci dizisinde bir sayıyı kendinden önceki sayıya böldüğümüzde birbirine belirgin şekilde yakın sayılar çıkar. Serideki 13. sırada yer alan sayıdan (233) itibaren bu sayı sabitlenir. İşte bu sayı 'altın oran' olarak adlandırılır"

ALTIN	ORAN	=	1,618
233	/ 144	=	1,618
377	/ 233	=	1,618
610	/ 377	=	1,618

Altın Oran (golden ratio, the golden ve divine proportion olarak da bilinen golden section), Fibonacci sayılarına ait bir özelliktir. Sanatta, doğa da hatta yaşayan organizmalar da bile görülebilir altın oran. Bildiğimiz "p" Pi sayısı gibi belli bir sıradan sonra yani 13. sıradan sonra sabitleşen Altın oran 1.61803398874989...'a eşittir. Yunan alfabesinden gelen "F" Phi ile sembolize edilir. Dünyanın, insanların, bitkilerin, ağaçların... , kısacası Kainat'ın yaratılışında yaratıcının kullandığı orandır. Aynı zamanda insanlar da teknolojiye ve hayatta bu oranı kullanmaktadırlar. Kısaca biz altın orana "göz nizamının oranı" diyebiliriz.

Çoğu zaman doğayı gözlediğimizde bu oranın varlığını görebiliriz.

Altın Oran'ın Görüldüğü ve Kullanıldığı Yerler :

- 1) Ayçiçeği: Ayçiçeği'nin merkezinden dışarıya doğru sağdan sola ve soldan sağa doğru tane sayılarının birbirine oranı altın oranı verir.
- 3) İnsan Kafası: Bildiğiniz gibi her insanın kafasında bir ya da birden fazla saçların çıktığı düğüm noktası denilen bir nokta vardır. İşte bu noktadan çıkan saçlar doğrusal yani dik değil, bir spiral, bir eğri yaparak çıkmaktadır. İşte bu spiralın ya da eğrinin tanjantı yani eğrilik açısı bize altın oranı verecektir.
- 4) İnsan Vücudu: İnsan Vücudunda Altın Oran'ın

nerelerde görüldüğüne bakalım:

a) Kollar: İnsan vücudunun bir parçası olan kolları dirsek iki bölüme ayırır(Büyük(üst) bölüm ve küçük(alt) bölüm olarak). Kolumuzun üst bölü- münün alt bölüme oranı altın oranı vereceği gibi, kolumuzun tamamının üst bölüme oranı yine altın oranı verir.

b) Parmaklar: Parmaklarınızın üst boğumunun alt boğuma oranı altın oranı vereceği gibi, parmağınızın tamamının üst boğuma oranı yine altın oranı verir.

6) Mısır Piramitleri: İşte size Altın Oran'ın en eski örneklerinden biri... Şimdi ne alaka Altın Oran ve Milattan Önce yapılan Mısır Piramitleri? Alaka şu; Her bir piramitin tabanının yüksekliğine oranı evet yine altın orandır.

İNSAN VÜCUDUNDA ALTIN ORAN

İnsan gözünün ALTIN ORAN a bu kadar yakın olmasının, estetik açıdan sürekli olarak ALTIN ORAN a uygun şekil ve yapıları tercih etmesinin bir nedenini, yaşadığı çevre olan doğada hemen her an ALTIN ORAN la karşı karşıya olmasının yanı sıra, kendi vücudunun hemen her noktasında ALTIN ORAN a sahip olmasında arayabiliriz. Aşağıda oranlarda insanında ne kadar ALTIN ORAN örneği olduğunu göreceksiniz:

Boy/ (bölü)Bacak boyu

TUNCELİ ANADOLU ÖĞRETMEN LİSESİ

Tam kol boyu(Boyun-Parmak ucu)/Dirsek - Boğaz

Parmak ucu - omuz/Parmak ucu - Dirsek

Göbek - Omuz/Göbek - Bel

İNSAN YÜZÜNDE ALTIN ORAN

İdeal ölçülere sahip bir insan yüzünde de sayısız ALTIN ORAN örnekleri görmek mümkündür:

Yüz yüksekliği/Yüz genişliği

Tepe - Göz yüksekliği/Saç Dibi - Göz Yüksekliği

Göz - çene arası/Burun - çene arası

Alın genişliği/Burun boynu

Göz - Ağız/Burun boyu

Burun altı - çene/Ağız - Çene

Yüz genişliği/Gözbebekleri arası

Gözbebekleri arası/Ağız genişliği

Ağız genişliği/Burun Genişliği

Görüldüğü gibi ALTIN ORAN doğanın güzellik ölçüsü durumundadır. Bu yazıyı okuduktan sonra elinize cetveli alıp eninizi boyunuzu ölçmeye kalkmayın

7) Leonardo da Vinci: Bilindiği gibi Leonardo da Vinci Rönesans devri ünlü ressamlarından. Şimdi bu ünlü ressamın çizmiş olduğu tabloları inceleyelim.

a) Mona Lisa: Bu tablonun boyunun enine oranı altın oranı verir.

10) Deniz Kabuğu: Deniz kabuğunun yapısı incelendiğinde bir eğrilik tespit edilmiş ve bu eğriliğin tanjantının altın oran olduğu görülmüştür.

11) Tütün Bitkisi: Tütün Bitkisinin yapraklarının dizilişinde bir eğrilik söz konusudur. Bu eğriliğin tanjantı altın orandır.

12) Elektrik Devresi: Ya demek ki Altın Oran sadece Matematik ve kainatta değil, Fizik'te de kullanılmıyormuş. Nasıl mı? Şöyle... Verilen n tane dirençten maximum verim elde etmek için bir paralel bağlama yapılması gerekir. Bu durumda Eşdeğer Direnç, yani $R_{eş} =$ yani altın oran olur.

15) OTOMOTİV SANAYİ: İlk önce ben size bir soru yönelteyim. Estetik bakımından bir Murat 131 mi daha çok ilginizi çeker yoksa bir Mazda ya da Toyota mı? Tabi ki Mazda ya da Toyota demişsinizdir. Peki bunun nedenini hiç düşündünüz mü? Ben size söyleyeyim. Şimdi Murat 131'e bakıyorsunuz, baktıkça içiniz kararıyor, yine bakıyorsunuz yine kararıyor. En sonunda ya kardeşim bu ne biçim araba diyorsunuz. Ama gidip bir Mazda ya da Toyota'ya bakıyorsunuz. Baktıkça içiniz rahatlıyor, yine bakıyorsunuz ferahlıyorsunuz. Çünkü o kadar güzel bir estetik var ki. İşte bu estetiği eğitim sağlıyor. Mesela Murat 131'in önü, arkası, kapısı her yeri düz (Mübarek kibrit kutusu) Ama Mazda ya da Toyota'nın kapısında özellikle ön ve arka tamponunda bir eğim var. İşte bu eğimin eğrilik açısı araştırılmış ve bunun altın oran olduğu görülmüştür. Bundan dolayı Çin, Amerika, Japon Otomotiv Sanayi Dünya'da ilk üçü oluştururken; Türkiye maalesef ve maalesef 30-40-50. sıralarda yer almakta. İnşallah bir gün bunu biz de akıl ederiz...

16) MİMAR SİNAN: Mimar Sinan'ın da bir çok eserinde bu altın oran görülmektedir. Mesela Süleymaniye ve Selimiye Camileri'nin minarelerinde bu oran görülmektedir.

İNSAN VÜCUDUNDA ALTIN ORAN

İnsan gözünün ALTIN ORAN a bu kadar yakın olmasının, estetik açıdan sürekli olarak ALTIN ORAN a uygun şekil ve yapıları tercih etmesinin bir nedenini, yaşadığı çevre olan doğada hemen her an ALTIN ORAN la karşı karşıya olmasının yanı sıra, kendi vücudunun hemen her noktasında ALTIN ORAN a sahip olmasında arayabiliriz. Aşağıda oranlarda insanında ne kadar ALTIN ORAN örneği olduğunu göreceksiniz:

Boy/ (bölü)Bacak boyu

Beden boyu/kol altı beden boyu

Tam kol boyu(Boyun-Parmak ucu)/Dirsek - Boğaz

Parmak ucu - omuz/Parmak ucu - Dirsek

Göbek - Omuz/Göbek - Bel

TUNCELİ ANADOLU ÖĞRETMEN LİSESİ

İNSAN YÜZÜNDE ALTIN ORAN

İdeal ölçülere sahip bir insan yüzünde de sayısız ALTIN ORAN örnekleri görmek mümkündür:

Yüz yüksekliği/Yüz genişliği

Tepe - Göz yüksekliği/Saç Dibi - Göz Yüksekliği

Göz - çene arası/Burun - çene arası

Alın genişliği/Burun boynu

Göz - Ağız/Burun boyu

Burun altı - çene/Ağız - Çene

Yüz genişliği/Gözbebekleri arası

Gözbebekleri arası/Ağız genişliği

Ağız genişliği/Burun Genişliği

Görüldüğü gibi ALTIN ORAN doğanın güzellik ölçüsü durumundadır. Bu yazıyı okuduktan sonra elinize cetveli alıp eninizi boyunuzu ölçmeye kalkmayın

EMİNE GÜNDÜZALP/MATEMATİK ÖĞRETMENİ

Yabancı Dil Öğretiminde Kültürlerarasılık ve Kültürel Farkındalık Bahri BAYKARA

Tunceli Anadolu Öğretmen Lisesi İngilizce Öğretmeni

Kültür kavramı yakın geçmişe kadar sürekli olarak insanların münasebetleri sonucu gelişen ve var olan bir varlık, soyut bir obje olarak ele alınırdı. Günümüz dünyası ve gelişen düşünce sistemi; ekonomik, politik ve sosyal gelişmeler kültürü içinde bulunduğu kafesin dışına çıkarmak zorunda kalmıştır. Bu yeni konseptte ulaşmada yol gösterici temel etken, gelişen ve değişen dünyada, değişen varlıkların sadece varlıkların kendisi olmadığı; küreselleşen dünyanın bizzat kendisi olduğu gerçeğidir.

Bugün, dünyanın kendi küreselleşme ivmesi içerisinde en hızlı kat ettiği yol kültürel zenginleşmedir. Söz konusu kültürel zenginleşmeye kültürlerarasılık adı verilmektedir. Geçmişin kültürel zenginliği ile kıyaslandığında, bugünün birbirleriyle gelişmiş bağlantılar kurmuş farklı kültürleri, çok daha zengin bir kültür hazinesi elde edilmesine olanak tanımaktadır.

Günümüzde kültürlerarasılığı popüler kılan ve hassasiyetle üzerinde çalışmayı gerektiren durum, kültürler arasında gelişen münasebetler sonucu ortaya çıkan çakışmaları gidermek değildir. Bugünün dünyasında, inançların, geleneklerin siyasi görüşlerin ve yaşam tarzlarının artık yaşadıkları coğrafyaya sığmaması ve neticesinde farklı kültürlerin coğrafyalarına taşması ve bu sayede kültürlerin başka kültürlerle etkileşime girmeleri kültürlerarasılık kavramının doğmasının başlıca nedenlerindedir. Kültürlerarası çatışma yerine, kültürlerarası etkileşimden bahsedilmesi gereken yabancı dil öğretimi sürecinde, çok kültürlülüğün yeni kültürlere tepkisini "kültüre tehdit" ten ziyade, "kültüre katkı" ve "kültüre etki" olarak ele almak daha faydalı olacaktır.

Kendi ayakları üzerinde duran bağımsız her kültürün diğer kültürler üzerindeki etkisi çoğunlukla olumsuz olacakmış gibi düşünülmesi başlı başına bir önyargıdır. Kültürel değerler, içinden çıktığı toplum ve coğrafyanın temsilcisi niteliğindedir. Bu yüzden bir kültür bazen sadece kabul gördüğü toplum ve coğrafyada anlamlıdır. Bu anlamlar bütünlüğünün farklı kültürlerin arasında hiçbir zorluk çekilmeden tam olarak anlamlandırılabilmesi düşünülemez. Kültürlerarası farklılaşmayı bir sorun olarak görerek, onun çözülmesi gereken bir sorun gibi ele almamanın gerekliliği de göz ardı edilmemelidir.

Küreselleşmiş dünyada kültürel farklılaşmadan dolayı ortaya çıkan problemler, farklı kültürlerin birbirine üstünlük sağlama yarışına girmesi, ya da bir problem olarak görülmesiyle çözülemez. Bu bağlamda, dünya kültürlerinin aralarındaki etkileşimi tanıtmaya ve yaşatmaya ihtiyaç duyacağı yegâne yapı eğitim olacaktır. Bununla ulaşılmak istenen hedef, dillerin sahip olduğu en güçlü dayanağın, içinden çıktıkları ve geliştikleri kültürler olduğu düşüncesiyle, yabancı dil öğretiminde kültürel öğelere olan gereksinimin ön plana çıkarılması ve bir yabancı dilin öğrenilmesinde ve öğretilmesinde kültürlerin anlaşılmasının ve kültürel öğelerin kullanımının önemini altının çizilmesidir.

TUNCELİ ANADOLU ÖĞRETMEN LİSESİ

Eğitimin 20. yüzyıla oranla daha da önem kazandığı mevcut yüzyılda, ivme kazanan kültürlerarasılık konseptine yeni görevler yüklenmesi kaçınılmazdır. Kendi kültürünü yaşayan bir bireyin sahip olduğu kültürel doku üzerinden kullandığı dile yaptığı katkılar, dilin kültür tarafından şekillendirildiğine ve her dilin diğer dillerden yapısal olduğu gibi anlamsal olarak da ayrıldığına bir kanıttır.

Kültürlerarası farklılıkların var oluşu, o kültürün etkisinin görüldüğü yerlerdeki dilde etkileşimini hissettirmektedir. Dillerin sahip oldukları kelime dağarcıkları, atasözleri, deyim ve deyişleri kültürler arasında her zaman merak uyandıran ve öğrenildikçe başka kültürlerle de zenginlik katan değerlerdir. İşte tam bu noktada, kültürlerin kültürlerarası etkileşimi gerçekleştirmesinde yabancı dil ön plana çıkmaktadır.

Yabancı dil öğretimi, kültürün ait olduğu topluluğun kuralları ve yaşam şekillerinden yola çıkarak kendini geliştirme eğilimindedir. Ancak bu gelişim kültürün zenginliği ile sınırlıdır. Yabancı dil öğretiminde farklı kültürlerin farkında ve onlarla ilişki halinde olmak, hedef dilin varlığının gelişmesinde ve zenginleşmesinde önemli bir rol oynayacaktır. Bundan dolayı, yabancı dil öğretimi sadece eğitim sisteminin bir basamağı olmaktan çok gelişen dünyanın tüm kültürlerinin birbirlerine bağ kurdukları ortak paydadır. Bu bağlamda, kültürlerarası etkileşimde ve bağların güçlenmesinde, sağlam ortak paydalara yani farklı yabancı dillere ihtiyaç vardır.

BAHRİ BAYKARA/İNGİLİZCE ÖĞRETMENİ

MESSİ HAYRANI VEDE TOP CANBAZI TIRTİ/ H. M. TUNÇER

YAYINLARIMIZ KIRTASIYE

Sınav Yayınları
Çözüm Yayınları
Analiz Yayınları
Öğretmen Yayınları
Seviye Yayınları
Mutlu Yayınları
Özgün Yayınları
Tomurcuk Yayınları
Beyaz Kalem Yayınları
Şiir Çocuk Yayınları
Ya-Pa Yayınları

Bilgisayar Malzemeleri
Spor Malzemeleri
Büro ve Sırf Malzemeleri
YGS, LYS, ALES, ÜDS,
DGS, KPSS, Hazırlık Kitapları
Üniversite Ders Kitapları

Gürbüzler
Kirtasiye

Ali SÖYLEMEZ

Adres : Moğultay Mah.yuvam İşhanı Kat: 1
No: 1 Tunceli

Telefon Ve Fax : 0428 212 30 00

Kalite Ve Ucuzluğun Değişmeyen Tek Adresi Gürbüzler Kirtasiye

Meg@ Bilgisayar

Güvenlik ve Kamera Sistemleri
Dijital ve Elektronik Center

crea

CASPER
COMPUTER

Ana Bayii

Ercan SADAĞ

Adres : Moğultay Mah. Sana Sok.

Belediye İşh. No:4/a Tunceli

Tel : 0428-212 60 77 Fax : 212 27 10

ÖZEL
TUNÇ

abc
DERSHANESİ

Ya ABC Dersanesine Gelir Bir Yıldız Olursunuz
Yada Yıldızları Sayarsınız

Adres : Moğultay Mah. Cumhuriyet Cad.
Eski Belediye İşhanı A Blok Kat : 3 TUNCELİ

Tel : 0428 212 11 51

Yüzyıl Matbaası

Tunceli Emek Gazetesi

Güncel olaylardan haberdar olmanın farkını bizimle yaşayın.

Tasarımlarınıza Renk Katacağınız Adres

Her Türlü Matbu Evrak
Kartvizit

Düğün ve Sünnet Davetiyeleri
El İlanı, Broşür Tasarım ve Baskısı
Yapılır

6 Aylık Abonelik : 78 TL
Yıllık Abonelik : 156 TL

www.tunceliemek.com.tr

Tunceli'nin Günlük Güncellenen Haber Sitesi

Yüzyıl Matbaası

1000 Adet Renkli Kartvizit Sadece 30 TL

Adres : Cengiz Topel Cad.
Sağlık Müdürlüğü Karşısı TUNCELİ
Tel : 0428 212 18 90

GRAND SAROĞLU HOTEL

Tunceli'nin merkezinde Tepebaşı mevkiinde bulunan otelimiz Manzar nehri'nin Uzunçayır barajıyla birleştiği noktada eşsiz manzarasıyla kaliteli hizmetiyle sizleri yılın 365 günü bekliyor.

67 oda
1 King suit
3 Suit
1 Özürlü odası
1 Birleşik oda
Tüm odalarda kablosuz internet
Merkezi klima
Direk telefon
Minibar
Lcd Tv
Uydu sistemi
Bütün odalarda küvet
WC
Saç kurutma makinesi
Çalışma masası , Makyaj masası ,Oturma grubu

A la carte restaurant
Lobby bar
Çamaşhane
Hamam
Sauna
Fitness
Yazlık bahçe
Kış bahçesi
Teras
Snack bar
Otopark
Küfür
Hediyeleş eşya dükkânı
Spa
Revir
Türkü Bar

200 kişilik toplantı, konferans salonu ve 8 kişilik V.I.P. odası şirket ve bayii toplantıları için tam donanımlı sistemleriyle hizmetinizde.

Maksimum 450 kişilik yemekli düğün ve ziyafetlerinizde 6. kattaki açık ve kapalı alanlı eşsiz manzarasıyla restaurantımız tüm gün hizmet vermektedir.

İsteğe bağlı havaalanı transferi yapılmaktadır.

Yöremizin gezilecek ,görüülecek yerlerine günlük turlar düzenlenir.

Hamam, sauna ve fitness kullanımı konaklayan misafirlerimiz için ücretsizdir.

REZERVASYON TEL
GSM
FAX
WEB SİTESİ
E-MAIL
ADRES

:0428 212 14 24/48/49/50/51/52

:0530 284 83 09 / 0532 615 03 96

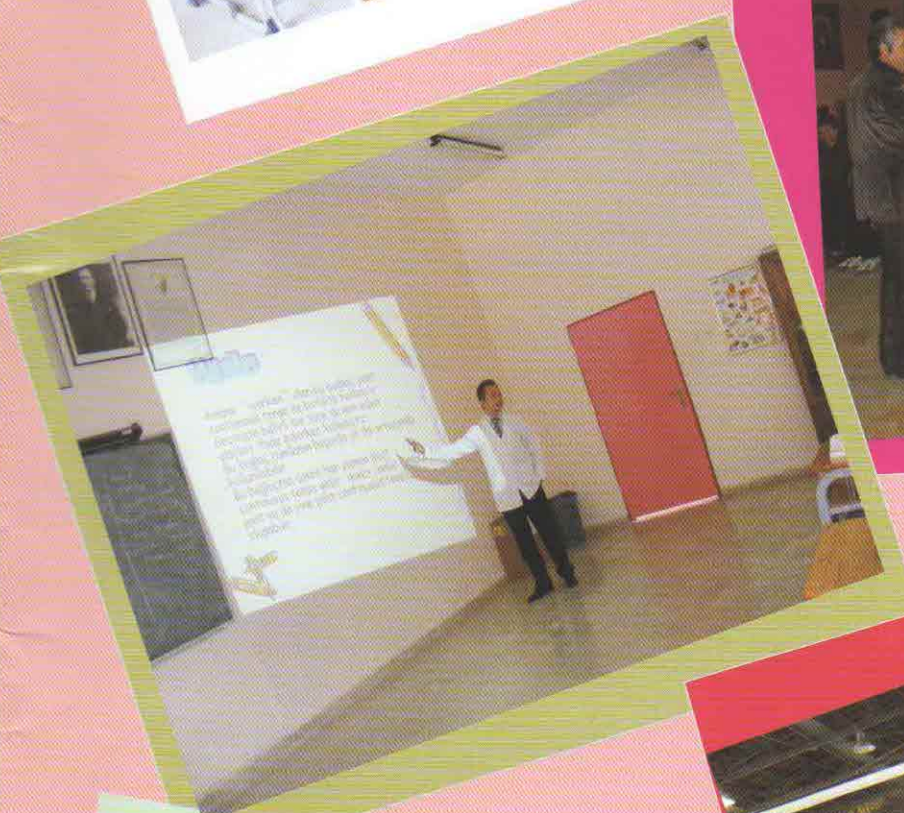
:0428 212 61 58

:www.grandsarogluhotel.com.tr

:grandsarogluhotel@hotmail.com

: MOĞULTAY MAH. BE-HİCE BORAN CAD. NO/20 TUNCELİ

FEN BİLİMLERİ DERSHANESİ

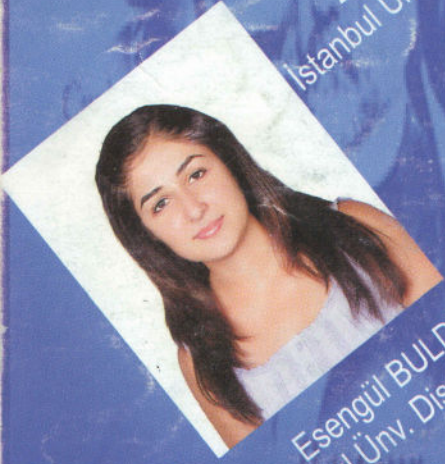

Gül YAŞAR
İstanbul Ün. Tıp Fk.

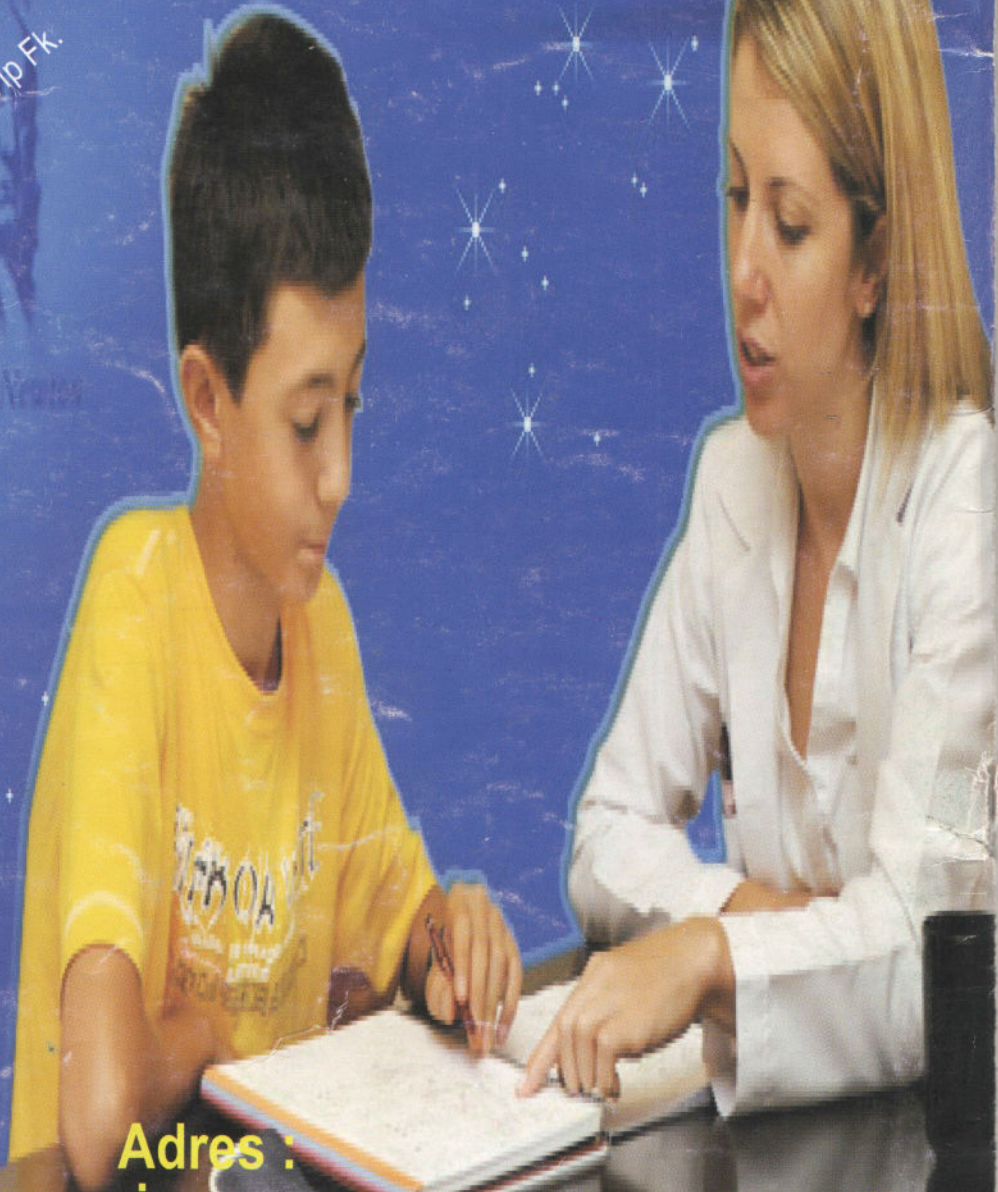
Dershanede Doğru Şıkkınız!

Can Erdiñç AKKAYA
2010 YGS II Birincisi
İstanbul Ün. Cerrah Paşa Tıp Fk.

Esengül BULDU
İstanbul Ün. Diş Hekimliği

*Eğitim Ciddi
Kurumların İşidir...*

Adres :
Atatürk Mah. Özel Kalan İlköğretim Okulu Yanı - Tunceli
Tel: 04282132279